

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P.XLII Ч. 5 ТРАВЕНЬ

— 1985 —

MAY No. 5 VOL. XLII

ЗМІСТ

О. Линник. День найріднішої нам особи — Матері	2
І. Рожанковська. Шістдесятліття Союзу Українок Америки	3
Л. Бурачинська, О. Лісківська. Сильветки провідниць	5
О. Лотоцька. Не йдемо вшир	7
О. Лісківська. Перший рік "Нашого Життя"	14
К. Олесницька. Ледве півгодини. (Оповідання)	16
І. Головінський. Чи цинить громада працю СУА?	18
СФУЖО	19
Х. Годів-Юзич. Калейдоскоп жіночого життя	20
УМ: Для Українського Музею	21
Дарунки	42
Пожертви	43
І. Чайківська. Листування з редакцією "Нашого Життя"	22
М. Богачевська-Хомяк. Зовнішні зв'язки: Кितिця вражень	23
Л. Онишкевич. Що читати?	24
Вісті з Централі	25
Фонд ім. О. Лотоцької	26
Our Life	
I. Rozankowsky. <i>The 60th Anniversary of UNWLA</i>	27
M. Waczynsky. <i>OUR LIFE — a look at the first year!</i>	29
Past Presidents	31
People	32
From Our Readers	33
Cooky's Corner	33
Дописи відділів	34
Річні збори	35
Хроніка. Округа Чикаго	36
О. Погож. Наше харчування	39
Пожертви на Стипендійний Фонд	40
Пресовий Фонд	40
Посмертні згадки	обкл.

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ"

108 Second Ave.

New York, N. Y. 10003

Tel. (212) 533-4646

Редактор Ольга Лісківська

Tel. (212) 674-5508

Український Музей — 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003 Tel. (212) 228-0110

Редактор — Ольга Лісківська
 Редактор "Our Life" — Марта Бачинська
 Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна

На обкладинці: "60-ліття СУА" оформлення Петра Холодного.

Cover: The 60th Anniversary of UNWLA. Designed by Petro Choldny.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

Copyright 1983 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

International Copyright Secured — All Rights Reserved

Made in U. S. A.

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська	— голова
Марія Томоруг	— 1-ша заступниця голови
Марта Данилюк	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хомяк	— 4-та заступниця для справ зв'язків
Олена Мельничук	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонденційна секретарка
Розалія Полчі	— англомова секретарка
Александра Кіршак	— скарбничка
Іванна Ратич	— фінансова секретарка
Ірена Куровицька	— вільний член
Марія Радович	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Любов Волинець	— музейно-мистецька
Ліда Бойко	— виховна
Ліда Черник	— суспільної опіки
Анна Кравчук	— стипендій
Анна Максимович	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Лончина	— Дітройт
Марія Кондрат	— Філадельфія
Надія Савчук	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Ольга Тритяк	— Нью Джерзі
Тетяна Сілецька	— Огайо
Марія Наваринська	— Чикаго
Евстахія Матвієнко	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ірена Кіндрачук	— голова
Дана Чехович	— членка
Евгенія Новаківська	— членка
Ольга Літепло	— заступниця
Леся Гой	— заступниця

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
 16a Prospect St.
 Gleroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2.
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Munchen 5, Rumfordstr. 21

Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Союз Українок Америки

108 SECOND AVENUE - NEW YORK, N. Y. 10003
TELEPHONE: (212) 533-4646

Нью-Йорк, дня 30 квітня 1985 р.

Блаженніший
Мирослав Іван Лубачівський
Первоієрарх Помісної
Української Католицької Церкви,
Рим, Італія.

254/МС/МР

Блаженніший Владико, Ваша Еміненціє!

Головна Управа Союзу Українок Америки та члени з радістю прийняли вістку про найменування Вашого Блаженства на кардинала - князя Вселенської Церкви.

Прохасмо Ваше Блаженство прийняти з цієї нагоди від нашої організації та її членства щирі та сердечні побажання і запевнення нашої помани і відданості.

Ми незвичайно радіємо фактом, що Святіший Отець призначаючи Ваше Блаженство кардиналом, назвав Вас Еміненцію "львівським архієпископом - митрополитом", що дає нам надію і віру в те, що в роках, коли сповнитиметься 1000-ліття Християнства в Україні, ми діждемося патріархального завершення організаційної структури нашої Помісної Української Церкви.

Цього раз прохасмо Ваше Блаженство прийняти від нас найщиріші gratulazioni та щиро-сердечні побажання.

Христос Воскрес !

За Екзекутиву
Союзу Українок Америки

Марія Савчук
Марія Савчук
секретарка

Іванна Рожанковська
Іванна Рожанковська
голова

† Myroslav J. Lubachivsky, S.T.D., Ph.L., S.Sr.L.

Piazza Madonna Dei Monti 3
Roma, Italia 00184

Слава Ісусу Христу!

До Хвальної Екзекутиви
Союзу Українок Америки
Нью-Йорк
С Ш А

Рим, 17 травня 1985 р.

Хвальна Екзекутиво!

Прійміть мою щирі подяку за Ваші вислови побажань з нагоди моєї номінації в сан Кардинала Вселенської Церкви. Це іменування приймаю в смиренності не як особисте відзначення чи нагороду, а як знак помани і признання зі сторони Святішого Отця до нашої Церкви і Народу за їхні геройські терпіння і страждання.

Молю wraz із Вами Всевиснього Бога, доби заступництвом наших Великих Подвижників, головно моїх Попередників Сл. Б. Митрополита Андрея і св. п. Блаженнішого Йосифа Ісповідника, благословив Господь нашу Церкву і наш Народ та кріпив наших Братів благодаттями і дарами Святого Духа, доби ми могли світло зустрінути друге тисячоліття нашого народження в Христі у Вільній Україні.

З Архієрейським Благословенням

† Мирослав І. Лубачівський
Верховний Архієпископ і Митрополит

День найріднішої нам особи — Матері

Так, святе це слово — Мати.

Це арсенал непереможної сили.

Це сила непереможної жертви й любови,

Це любов, що примушувала бідну матір

вистоювати під брамою більшовицьких

та інших ворожих тюрем.

*Ця любов благословила дитину в далеку і не-
поворотну дорогу.*

Кожного року коли природа оживає і прибирається у свої пишні шати, друга неділя в місяці травні присвячена матері. Почавши від 1908 року всі народи культурного світу, називають і відзначають цей день як "День Матері".

Офіційно в Америці "День Матері", встановлено конгресом як свято, 8-го травня 1914 р. хоч це святкування почалось кілька років раніше.

Мати в українській родині завжди була господинею свого дому, дружиною свого чоловіка та опікункою своїх дітей. У тяжкі часи нашої історії, вона разом з своїм чоловіком несла повну відповідальність за долю родини, громади і української нації взагалі.

Українська жінка відіграла велику роль у всіх епохах нашої історії. Це жінки, які боролися і борються далі за віру Христову, за свою націю. Це імена, які ніколи не зникнуть з історії України: Ольга Басараб, Олена Теліга, Одарка Гуяк, Галина Дідик, Стефанія Шабатура, Ірена Сенік, Катруся Зарицька та багато інших.

Коли ми переглянемо нашу історію, то мусимо ствердити, що доля української жінки, була далеко тяжча, ніж доля західно-європейської. Українська мати, коли люди Заходу жили в розкошах, була замучена голодом, який штучно створив безоглядний більшовик-росіянин. У боротьбі з ворогом українська жінка не стояла осторонь, а брала активну участь з своїм чоловіком та сином. Тому рівність її з чоловіком була від віків однією з українських традицій. Україна була перша з держав, яка проголосила рівноправність жінки з чоловіком. 29-го квітня 1918 р. Українська Центральна Рада в Києві прийняла конституцію Української Народньої Республіки, де в 11-ій статті було сказано, що різниці між правом чоловіка й жінки УНР не знає.

У такій демократичній країні, як Америка, проголошено було рівноправність в 1920 році, а в Англії лише в 1928 р.

Про рівність жінки тепер на Україні тяжко говорити. Її рівноправність використовують при станку на заводі, замітанні вулиць, тягання тягару на будовах, тягання тачок у шахті. Ця московська рівноправність не відповідає нашій інтелігентній і гордій жінці.

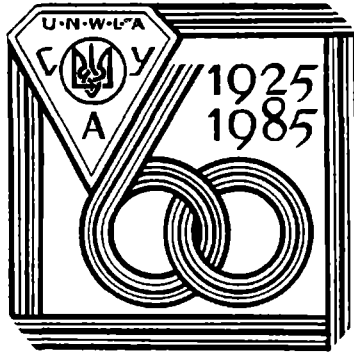
У сучасному дисидентському русі в Україні, значну роль відіграють жінки. Українська жінка-мати заслуговує на особливу пошану й любов, не тільки від своїх дітей, але від цілого українського народу. Українська мати завжди була обтяжена додатковим горем і стражданням, якого не знала мати інших народів. Історія українських матерів записана кров'ю і сльозами, бо вона все супроводила й тепер супроводить своїх синів і дочок у світ де йде боротьба не тільки за своє власне існування, але за існування цілого українського народу. Ще й тепер у "мирний" час тисячі матерів нашого народу оплакують своїх синів і дочок запроторених у холодний Сибір на каторжні праці, за колючі дроти, виснажені в психушках, чи в азійських пустелях на непосильних роботах та у воєнних виправах. Їм, тим матерям, належить особлива пошана, любов і молитва за них.

Вирішальна роль в родині належить матері. Вона турбується тілесним і моральним здоров'ям своїх дітей, вона є центром всіх родинних обов'язків і відповідальності. Вона завжди є опорою і захистом усіх дітей — малих у їх малих потребах, а дорослих у їх великих і складних проблемах. То ж матерям належить найбільша вдячність від своїх дітей не тільки в День Матері, а кожного дня. Бути матір'ю це великий обов'язок. Вона мусить мати нелюдську силу і безмежну витривалість.

Бути матір'ю і бути під опікою матері це два такі великі переживання, що наслідок їх залишається до самої смерти.

Українська мамо! З твого серця через твої руки переходить кожна одиниця, а з тих одиниць виходять герої, які творять силу нації. Сьогодні український народ клонить голову перед тобою Українська мамо!

ШІСТДЕСЯТЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

На останнє десятиліття діяльності Союзу Українок Америки припала Жіноча Декада, яку проголосили Об'єднані Нації у 1975 р. Декаду попередило відродження боротьби за рівноправність жінок у США, яку започаткувала Крайова Організація для Жінок (National Organization for Women) у 1966 р. Ключі нового фемінізму знайшли відгук у цілому світі, хоча ніде не виявилися у такій драстичній формі, як у США. Жіночий рух в Америці викликав далекосяжні зміни соціального й морального характеру, крім позитивів виявив також негативні тенденції, включно з підваженням значення родини як основної суспільної клітини. Скрайня ліберальна настанова американських феміністок викликала сильний спротив великої частини суспільства, головними причинами контрверсії стали аборти та домагання лезбійок, що зразу прилучилися до Крайової Організації для Жінок. Жінки інших народів інтерпретують та здійснюють гасла рівноправності відповідно до своїх потреб, традицій та можливостей.

Метою Жіночої Декади є підкреслення рівноправності жінок, піднесення рівня освіти, політичних прав, можливості заробітної праці та винагорода за неї нарівні з чоловіками, впровадження технічних уліпшень у сільському господарстві т. зв. країн третього світу. Вислідом міжнародних конференцій Жіночої Декади є договори, у яких держави зобов'язуються елімінувати дискримінацію супроти жінок. Добровільний Фонд, створений при Об'єднаних Націях, дає запоруку технічної і фінансової допомоги жінкам найбільш бідніших держав у здійсненні цілей Декади. Постапи національні й міжнародні інститути для дослідів статусу жінок та включення їх повністю у суспільне життя. Гасла Жіночої Декади — рівність, розвиток і мир включають практичні засоби — заробітна праця, здоров'я і мир.

На конференціях Жіночої Декади Україну репрезентують совітські делегатки, яких виступи обмежують до дешевої комуністичної пропаганди. Українські жіночі організації вільного світу можуть брати участь лише у неофіційних форумах. Наші можли-

вості обмежені до ширення інформацій про становище жінок в Україні та нав'язування особистих контактів з членами офіційних делегацій.

Українські жіночі організації у діаспорі відзначили століття українського жіночого руху, вшанували його теоретика й піонерку Наталію Кобринську, згадали деяких її послідовниць. У пресі з'явився ряд статей чи радше хронік цього руху, що звичайно зосереджувалися на його початках і розвитку до 1939 р. Дарма шукати аналізи повоєнних часів чи сучасного стану. Ця знаменна річниця не збудила зацікавлення серед українських жінок, не спонукала їх до виміни думок, аналізи останніх 45 років, дискусії про жіночий рух у країнах українського поселення, зокрема ці його аспекти, що порушують релігійні, моральні та етичні принципи, якими завжди керувався український жіночий рух. Вплив нового фемінізму на молодші покоління наших жінок аж надто очевидний, однак в українським середовищі немає реакції на його негативні прояви. В американській пресі не вгаває гаряча дискусія між прихильниками й противниками нового фемінізму. Наша преса, включно з жіночими журналами, не цікавиться цією проблематикою.

Між тисячами жінок українського роду з вищою освітою є багато спеціалістів різних галузей науки, що мають пряме відношення до жіночого питання. Виглядає, що у них немає ні часу, ні охоти поділитися своїми думками, знанням і досвідом з громадою, з якої вийшли.

Столітня історія вказує на те, що ідеями українського жіночого руху була рівноправність жінок у політичній, економічній і суспільній житті народу. Брак державності обмежує під кожним оглядом можливості природнього, свобідного розвитку народу, змагання до самостійності стають пріоритетом кожної суспільної течії. Цьому пріоритетові був підпорядкований український жіночий рух від своїх початків до сильного, хоча короткочасного вияву між двома світовими війнами в Галичині та еміграційних осередках західньої Європи.

Відзначаючи 60-ліття СУА на тлі Жіночої Декади, слід ствердити, що, як колись, так і тепер, хоча змагаємо до рівноправности, наші пріоритети відмінні від тих, що їх ставлять собі жінки вільних народів. Наша праця сьогодні спрямована на збереження українства поза межами батьківщини, інформації про Україну та оборону її доброго імени.

У 1975 р. з нагоди ювілейної конвенції навітлено докладно 50-літню працю членства СУА. Сьогодні слід подати важливіші події останнього десятиліття. Це буде побіжна хроніка, а не об'єктивна оцінка, яку могла б зробити лише особа, яка не брала участі у плануванні та здійсненні завдань організації. За найбільший почин цього відтинку часу вважаю заснування Українського Музею в Нью Йорку у 1976 р., який став важливою установою у культурній столиці Америки й за 9 років існування проробив величезну роботу. Музей потребує нового, більшого приміщення. На жаль, ні загал громадянства ні членство СУА не усвідомлює його значення і потреб. При дійсній підтримці Український Музей мав би можливості гідно репрезентувати українську культуру та стати науково-дослідним центром, через брак фінансової підтримки він залишиться клейнодом у лушпинці з горіха.

Харитативна ділянка найбільш популярна серед членства СУА. Завдяки заходам референток Головної Управи й співпраці відділів поширюється з кожним роком стипендійна акція, що має за завдання допомогу шкільній молоді й студентству у Південній Америці й Європі. Стипендії базовані на особистих датках громадян. Багато людей доброї волі вже довгі роки оплачують стипендії, призначаючи у заповітах більшi суми на ту ціль. Відділи співпрацювали й в інших починах суспільної опіки як допомога для дисидентів, політичних в'язнів і їхніх родин, збірка фондів на лікування дітей, висилка харчів і одягу до Польщі й Бразилії, матеріальна поміч для поведян. На стипендії та інші цілі суспільної опіки відділи видали за останніх десять років суму 500,000 дол.

17-ий Відділ СУА у Маямі, Фло. спричинився до постановня Стипендійного Фонду СУА ім. Еви Сташків на студії українознавства для членок СУА. Від 1982 р. призначено стипендії у висоті від 500.00 до 3,000.00 дол.

Продовжуються конкурси на літературні й наукові історичні твори з Фонду СУА ім. Лесі і Петра Ковалевих.

З нагоди 100-ліття українського жіночого руху СУА перевидав альманах "Перший вінок" і вислав книжку до бібліотек України, сателітних держав, Європи й Америки.

У 1982 р. відбулася конференція "Українська жінка у двох світах", метою якої була активізація українського жіноцтва, головним чином молодших поколінь. На 1986 р. заплановано другу конференцію подібного роду.

СУА продовжував зв'язки з американськими й міжнародними жіночими організаціями. Наші представниці брали участь у Світовій Конференції Міжнародного Року Жінки у Мехіко у 1975 р., у Міжнародній Раді Жінок у Ванкувері у 1976 р., у Міжнароднім Трибуналі "Злочини проти жінок" у Брюселі у 1976 р., у Національній Жіночій Конференції у Гюстоні у 1977 р., у засіданні Екзекутиви Міжнародної Ради Жінок в Осльо у 1978 р., у Світовій Конференції Жіночої Декади у Копенгагені у 1980 р., у конвенціях Генеральної Федерації Жіночих Клубів у роках 1975, 1976, 1978, і 1980.

...хоча змагаємо до рівноправности, наші пріоритети відмінні від тих, що їх ставлять собі жінки вільних народів...

Національна Рада Жінок США це аполітична федерація різнорідних жіночих організацій, включно з професійними, освітними й харитативними, що поставила собі за ціль розвиток і поступ жінок під оглядом соціальним, освітнім, культурним і економічним. Складові організації нараховують коло 18 мільйонів членок. Національна Рада Жінок США постала в 1888 р. і рівночасно заініціювала створення Міжнародної Ради Жінок, до якої входять Національні Ради багатьох держав усіх континентів. Олена Лотоцька нав'язала контакт з Національною Радою Жінок США ще у 30-тих роках. СУА став її членом у 1952 р., і від того часу кожночасна голова СУА є членом управи Ради, а представниці СУА беруть участь у конгресах Міжнародної Ради Жінок. В останній декаді членки управи СУА вперше увійшли до Екзекутиви Національної Ради Жінок США, а саме К. Смородська (1976-78), І. Рожанковська (1982-84), М. Богачевська-Хомяк (1984-86), Ірена Куровицька є членом Комітету Міжнародної Гостинности, який влаштовує програми для персоналу Об'єднаних Націй, дружин дипломатів, представників різних держав. В майбутньому сподіваємося поширити й скріпити цей важливий зв'язок з американським і міжнародним жіночим світом.

Цих кілька починів чи подій характеризують працю останнього десятиліття. Сьогодні не є важливе, чи нашу діяльність можна формально підтягнути під дефініцію жіночого руху. На протязі шістдесятьох років СУА працював на користь українського народу й громади, і ця свідомість дає нам вдоволення. Невтомно, послідовно наше членство виконує культурну, виховну, харитативну роботу, виявляє себе у зовнішніх зв'язках. Я впевнена, що Союз Українок Америки проіснує ще довгі роки, продовжуватиме конструктивну працю та передасть цінну спадщину наступним поколінням.

СИЛЬВЕТКИ ПРОВІДНИЦЬ

Голови СУА від 1925-1974

Союз Українок Америки це перша українська крайова жіноча організація в США. До заснування СУА в 1925 р. існували деякі жіночі організації, наприклад Сестрицтво св. Ольги, Союз Українських Жінок Америки, Жіноча Громада, Жіноча секція Українського Демократичного Клубу й інші. Здебільшого, це були організації добродійного, релігійного або політичного характеру. Взагалі, жіноцтво працювало в організаціях у допоміжній ролі, а головний провід був у руках чоловіків. А коли жінки мали власні товариства, їхнє зацікавлення і праця обмежувались до місцевих проблем. Не було центрального проводу, який міг надати напрям, з'єднати жінок до спільного почину й провести постійну працю в певних ділянках.

У 1925 р. відбулася подія, яка примусила українське жіноцтво в США призадуматись над потребою централізуватись. В зв'язку з запланованим Конгресом Міжнародної Жіночої Ради, який мав відбутися у Вашингтоні, Д.К. того року, виринули дискусії на тему необхідності вислати українських представниць на цей конгрес.

Жіноча Громада (Нью-Йорк) 5-го квітня 1925 р., скликала в цій справі збори, на які були запрошені члени Громади й представниці інших жіночих товариств. У цих нарадах брали участь жінки при Українським Демократичним Клубі, Юлія Ярема, Катерина Шутаківна, Олена Лотоцька та Юлія Шустакевич. Після дискусій було вирішено зібрати між членами Жіночої Громади 250.00 доларів, щоб оплатити дорогу делегатці з України. Найголовніші висліди цих зборів: 1) створення т.зв. "Конгресового Комітету", який зайнявся участю українок в конгресі, і 2) вибір делегаток від себе, а саме О. Лотоцьку і Ю. Ярему.

З Європи, як представниця українських еміграційних організацій приїхала на конгрес д-р Ганна Чикаленко-Келлер. Надія що приїде делегатка з Галичини не здійснилася, тому що польський уряд не дав їй візи.

По конгресі скликано віче, на яке була запрошена д-р Чикаленко-Келлер. Вона піддала думку заснувати самостійну жіночу організацію в Америці на зразок Союзу Українок у Львові. Таким чином створився Союз Українок Америки.

Обширної історії СУА не подаємо, натомість представляємо сильветки колишніх голів, в яких підкреслюються найголовніші їх організаційні заслуги.

Julia Shustakewych

ЮЛІЯ МАЛЕВИЧ ШУСТАКЕВИЧ
Перша голова СУА
квітень-червень 1925 р.

Юлія Малевич Шустакевич народилася 5-го квітня 1892 р. в Тереховлі в східній Галичині. Після закінчення відділової школи, вона підготовлялася до вступного іспиту до вчительської семінарії. Її мрія стати учителькою не здійснилася, але вона була прийнята як акторка в Українському Народньому Театрі у Львові. У 1912 р. Юлія вийшла заміж за Миколу Шустакевича, і незабаром вони виїхали до Америки. В країні нового поселення часто довелося молодому подружжю переїжджати, щоб знайти кращу працю. Проте Ю. Шустакевич брала активну участь в громадсько-культурному житті українців, де б не була. У 1918 р. Шустакевичі довгий час жили в Ньюарку, Н. Дж. Тут розгорнулася громадська діяльність Ю. Шустакевич, особливо в українсько-американському жіночому русі. Вона належала до Жіночої секції Українського Демократичного Клубу, очолювала Конгресовий Комітет, а в 1925 р., коли заснували Союз Українок Америки, Ю. Шустакевич стала першою головою. Через родинні обставини, мусіла за пару місяців покинути цей пост. Хоч відійшла від центрального проводу, Ю. Шустакевич завжди включалася в працю СУА по відділах і в Окружних Радах.

Юлія Шустакевич померла 26-го січня 1952 р. в Дітроїті.

Julia Jarema

ЮЛІЯ ЯРЕМА
1925-1931

Почесна голова СУА від 1945 р.

Юлія Ярема народжена 28-го лютого 1893 р. в селі Настасова, Тернопільського повіту ще дитиною приїхала зі своїми батьками до Америки. Вийшла заміж за Петра Ярему в молодому віці й помагала йому у веденні похоронного закладу, який був сполучений з бюро публічного нотаря. Після смерти чоловіка, Ю. Ярема довгий час сама провадила це підприємство.

Зацікавлена громадськими справами, Ю. Ярема включилася в громадську працю: працювала в Жіночій секції Українського Демократичного Клубу; стала головою цієї організації і була делегована нею на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради у Вашингтоні (1925 р.). Разом з тим, вона була однією з основоположниць СУА, а коли Юлія Шустакевич відійшла, Ю. Ярема стала на чолі проводу організації. Під її керівництвом молода організація шукала на пряму в своїй діяльності. Першим виявом праці СУА була участь у виставці американського товариства "Women's Arts and Industries". Крім того СУА провадив допомогую працю: підтримувала матеріально Союз Українок у Львові; піклувалася хворою Ольгою Кобилянською; від 1927-1929 рр. висилали допомогу жертвам повені в Галичині, а на вістку про пацифікацію в 1930 р. був створений Медичний Допомоговий Фонд.

У цьому періоді розвиток СУА як організації був повільний. Проте з приїздом сенаторки Олени Кисілевської до США, праця пожвавилась. Відвідуючи українські осередки, О. Кисілевська закликала жінок до участі у власних організаціях. А наслідком цього був вступ 5-ьох жіночих організацій до СУА, таким чином організація зросла в двічі.

За станом здоров'я у 1931 р. довелося Ю. Яремі відійти від активної праці. На її місце прийшла Олена Лотоцька. Не зважаючи на те, що Ю. Ярема вже не могла брати участь в організації, вона завжди цікавилася життям і розвитком СУА.

Юлія Ярема померла в 1948 році.

Olena Lototsky

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА
1931-1934
1943-1965

Почесна голова СУА

2-го грудня ц. р. скінчиться десять років з дня смерті найвизначнішої членки Союзу Українок Америки, Олени Лотоцької. У листопадовім числі "Нашого Життя" вшануємо її пам'ять та подамо довшу біографію. Олена Лотоцька була присутня на основоположних зборах Союзу Українок Америки у травні 1925 р., брала участь у XVII-ій Ювілейній Конвенції у грудні 1974 р., як почесна голова організації, яку очолювала 25 років. За довгі роки праці на становищі першої секретарки, опісля голови СУА, вона здобула великий організаційний досвід, була ознайомлена з кожною фазою його розвитку, знала про всі його досягнення і помилки. Подаємо у скороченні кінцеві слова її звіту на XIII Конвенції СУА дня 29-го червня 1962 р., які є актуальні ще сьогодні.

НЕ ЙДЕМО ВШИР

Свідомо не торкалась я дотепер організаційної ділянки. Їй мусимо присвятити окреме місце. Не тільки тому, що вона незмірно важлива. А тому, що це ділянка, в якій не працюємо як слід. *Йдемо вглиб, але не йдемо вшир!*

Коли переглянемо листу пожертв, що її видав Комітет Побудови Пам'ятника Т. Шевченкові, то побачимо, що коло 39 місцевостей з більшим скупченням українців, не мають відділів СУА. А скільки прибуло їх за звітний час? *Усього сім за три роки.* Це значить, що ми спромоглись zorganizувати приблизно два осередки в році.

Переглянемо приплив членок. На підставі звітних листків, від 51 відділів СУА бачимо, що в тих відділах прибуло за звітний час 457 членок (дуже мало!), а вибуло через виїзд, скреслення або смерть 347. Отже в дійсності можемо похвалитись 110-тма членками за цілі три роки.

Стан сумний. Він пригноблює і затривожує. Бо хоч поглиблюємо працю, хоч маємо в ній гарні осяги, то як довго зможемо продовжувати її?

Що за причина? Чому в 39 місцевостях не знайшлося гурта, що хотів би включитися в наші ряди, а в 41 місцевості, де є наші відділи СУА, їх не прибуло?

Та й в середині відділів в організаційній роботі не все гаразд. Наприклад — *справа домівки.* Це важлива організаційна справа. Де є своя домівка, там членство сходиться радше й частіше, там може бути свій інвентар, а навіть відбуватись імпреза. Тим часом лиш два відділи мають свою власну домівку, а три відділи користуються для сходин Домом СУА. Інші приміщуються в Народніх Домах і церковних залах, де складають доволі поважні оплати. Над цим треба теж подумати. *Власна домівка — це велика притягаюча сила!*

Дивує нас також те, що не всі відділи відбувають свої *сходини щомісяця.* А це велика організаційна помилка. Коли членство не сходиться, не обговорює біжучих справ, не слухає звіту управи, воно не є в курсі справ і поволі втрачає зв'язок з організацією. А навпаки — щомісячні сходини зв'язують членство тісніше. Раз на місяць навіть найбільш зайнята жінка може знайти 2-3 години часу, щоб прийти. А вже завдання управи зробити ті сходини живими й цікавими.

Отже не йдемо вшир. Не дбаємо про ту членку, що не бере участі в житті відділу, не стараємось приєднати тієї жінки, що є поза межами організації. Коли в попередньому я ствердила самі позначки росту, то тут мушу ствердити перший знак занепаду.

Так, маймо відвагу жити цього слова. *Гляньмо небезпечі прямо у вічі.* Бо хоч наші осяги чудові, хоч

ми ростемо, проте робимося самолюбні. Ми раді, що згуртувались і зжились в організації, що можемо похвалитись цим і тим. Але що діється з тією жінкою, яка ще не розуміє ваги організації, ми не дбаємо. А ми за неї теж відповідаємо. Бо не на те доля вислала нас із рідної землі, щоб гуртувались тільки вибрані. Нам потрібна кожна українська людина, нам цінне кожне українське серце. Ми хочемо, щоб усі думали про Україну й діяли для неї тут. Бо з цим і для цього ми вийшли з рідної землі.

Чи маю дійсно цією мінорною ноткою закінчити свій звіт? Чи маю пригасити нею той запал, що промінює з кожної ділянки нашої праці?

Навпаки. На цьому місці хочеться вказати на ще один факт, на ще одну нашу прикмету великої ваги. Це є наша *самостійність.*

Це не пустопорожнє слово, це не гучний клич без значення. Дехто може додачу в тому залишки емансипаційного руху, або якусь особливу амбіцію. А це глибоко обґрунтована життєва конечність, яку життя виправдало.

Коли 37 років тому постала думка створити центральну жіночу організацію, то потреба її була широко передискутована. Половина нашої національної групи в США не була включена в громадське життя. Як її найкраще розворушити й притягнути? Цього вимагала наша дійсність, коли ми мали стати справжньою спільнотою.

Яку для цього вибрати дорогу? Ми могли стати забудівкою або секцією одного з союзів, ми могли zorganizуватись під покровом якоїсь політичної групи або стати на площині віроісповідній. Всюди нас радо вітали. Ми мали б там улегшені перші кроки як щодо рамок статуту, так і щодо наших технічних потреб.

Але ми вибрали інший шлях. Ми згуртувались в окрему самостійну організацію. Рішили починати від громадської азбуки, від перших трудних кроків на громадській ниві. Дарма, що тоді не мали помічі й підтримки від нікого, а тільки від себе самих.

Чому так сталося? *Бо ми вірили в українську жінку.* Ми знали, що поставлена перед нею мета захопить її і поведе за собою. Ми були певні, що в таких умовах вона скорше виробиться і дозріє.

І ми не помилились. З історії нашої організації можете побачити, як поволі, але постійно її організаційне вміння, як поширювався засяг діяння, як розгортались ділянки праці. Відповідальність виховує — це давня педагогічна засада. Вона виправдала себе й тут.

Довір'я, що ми виявили на початку, дало свій вислід. Союз Українок Америки виконав цілий ряд завдань. Чи це буде створення Медичного Фонду Допомоги жертвам повені, чи скликання Першого Жіночого Конгресу у Нью-Йорку в 1932 р., чи виступ на Світовій Виставі у Чикаго в 1933 р., чи видання жіночого часопису в 1944 р., чи ініціатива до Першого Жіночого Світового Конгресу в 1948 р., чи видання творів Лесі Українки англійською мовою в 1950 р., чи переселення вдів і сиріт у 1950-1952 рр., чи шкільна акція фонду "Мати й Дитина" в 1955 р., чи акція "Фонду Бабусі" в 1958 р., чи відслонення пам'ятника Лесі Українки у Клівленді — все це видатні почини, що зродились на терені Союзу Українок Америки й власними силами Організації завершені. Сміливо можемо сказати, що їх не було б, або здійснились би тільки частинно, коли б ми були залежні в нашій роботі або нашому плануванні.

І тому так любимо й дорожимо нашою Організацією.

Союз Українок Америки — це наша громадська школа, це наша власними руками збудована будівля. Це наш духовий світ і вклад у життя нації. Це дорогий скарб, що його з любовною печалівістю створили українські жінки в США! Ми гордимось ним і ми зробимо все, щоб він жив і розвивався!

На кінець мушу подати ще один приклад. Про пам'ятник Лесі Українки всі ми знаємо, а докладніше можемо прочитати в матеріалах нашої XIII Конвенції. Але погляньмо на це діло з іншого боку.

Коли переглянете історію побудови пам'ятника, коли прочитаєте склад Комітету Побудови, коли перейдете список жертв — владає вам у вічі одна обставина. Коло цього діла об'єднались усі кола нашої еміграції, всі роди нашого членства. Цей почин знайшов піддержку всієї громади. Гроші на те прийшли від давніх, від тут народжених і від ново-прибулих. Одним словом — уся наша спільнота була при цьому ділі.

Чи це не говорить само за себе? Чи не відкриває нам таємницю успіху? Там, де згуртовані всі, там, де пошановані всі, там, де співдіють усі сили — там ми стаємо національною спільнотою. І там ми виграємо, там ми осягаємо величезного.

Коли ж починаємо ділитись, вже справа виглядає інакше. Можливо, що успіхи теж будуть. Адже завважуємо їх щодня у нашій пресі, у наших звідомленнях. Тут ми виграли меч, там посвятили домівку, там здобули першу нагороду. Це гарний, хоч і не приголомшливий осяг. А такий величний, як пам'ятник Лесі Українки, можемо поставити тільки об'єднаними силами.

Тому подумаймо над тим! Не легковажмо ні одної одиниці, що стоїть у наших рядах, і дбаймо про те, щоб якнайбільше їх влилося в них. Бо в їх числі — наша сила!

29 червня 1962 року

Annete Kmetz

АНЕТА КМЕЦЬ
1934-1935
1939-1943

Після резигнації Олени Лотоцької в 1934 р., перебрала провід організації перша заступниця, Анета Дрост Кмець. Це була перша голова СУА, яка була народжена в США (15. X. 1898). За професією вона була медичною сестрою, скінчивши медичні студії для сестер при Монтефйорі. В Йонкерсі, Н. Й. вона очолювала комісію здоров'я при публічній школі й заснувала клініку. За її старанням в ділянці забезпечення здоров'я дітей, тодішній мейор міста був змушений впровадити програму прищеплювання проти віспи, дифтериту і шарклатини. Анета була заміжжю за Михайлом Ф. Кмецем.

Під час її каденції, управа намагалася, щоб СУА став інкорпорований; це здійснилося 6-го травня 1935 р. коли організація дістала чартер.

А. Кмець вважала, що треба привчати відділи провадити культурно-громадську працю. Так само, вона старалася включити до організації молодших, вже тут роджених жінок. Як пише А. Кмець: "Треба було вживати осторожних і терпеливих підходів, щоб обидві групи американсько-українського жіноцтва найшли спільну мову та співпрацювали для розвитку СУА...". Щораз більше почали виринати проблеми в молодечих відділах, які вимагали окремого підходу, таким чином відбувся окремий З'їзд Молодечих Відділів 16-го квітня 1941 р. в Нью-Йорку.

У 1939 р. був заклик у справі видавання офіційного органу СУА. Вирішено було, що вісті про організацію будуть тим часом поміщені на окремій сторінці в газеті "Америка". 14-го жовтня того року була укладена з "Америккою" угода, а в листопаді появи-

лося перше число "Вістника СУА". Редактором була О. Лотоцька.

З нагоди відзначення 15-ліття СУА в 1940 р. А. Кмець такими словами підкреслила його значення: "розвій СУА... його теперішня праця... є свого роду визовом диктаторам, які у своїх краях не тільки переслідують всяке вільне слово й свободу організацій, але особливо виступають проти громадської діяльності жіноцтва, яке вони позбавили всіх політичних прав".

Крім підтримки потребуючих одиниць та організацій, СУА почав включатися більше до американських воєнних акцій. Відділи й членки брали участь в загальних плянах Американського Червоного Хреста і т. д.

Після закінчення свого головства в 1943 р., А. Кмець була активна в Головній Управі ще до 1947 р. як референтка зв'язків.

Анета Кмець померла у липні 1960 р.

Анастасія Шустакевич Вагнер була головою СУА між двома каденціями Анети Кмець. Народилася в Угнаві, в повіті Рава-Руська, 11-го листопада 1899 р. З батьками приїхала до Америки в 1914 р. В 1920 р. вийшла заміж за Володимира Шевчинського-Вагнера.

Завжди була активною в українській громаді та приступила до праці в жіночих угрупованнях, тому що вважала, що це була добра нагода допомогти новоприбулим українцям.

А. Вагнер стала головою СУА під час другої конвенції в 1935 р. У цьому періоді праця СУА розвивалася головним чином в ділянках допомогової і народнього мистецтва. Експонати народньої ноші були приготовані й відділи мали змогу безплатно користуватися ними.

З організаційного боку в 1937 р. СУА був поділений на райони (округи), щоб виробити кращі умови для співпраці між відділами. Так само була оформлена офіційна відзнака СУА.

На вістки про нові переслідування українців, були вислані протести до Ліги Націй. А коли польська влада розв'язала Союз Українок у Львові в 1938 р., СУА скликав віче, яке відбулося в Нью-Йорку 4-го червня 1938 р. А. Вагнер була одна з промовців, а резолюції ухвалені громадою були вислані до Елінор Рузвельт.

Анастасія Вагнер була членом Головної Управи до 1945 (від 1941-1943 рр. як заступниця голови, а від 1943-1945 рр. як резолюційна референтка). А. Вагнер живе сьогодні в Нью Джерзі.

Стефанія народилася в сім'ї о. Симеона й Марії Чижовичів у 1901 р. Вони жили спочатку у Чорноріках на Лемківщині, а пізніше у Лужку Долішнім біля Самбора. Середню освіту вона закінчила у Львові, а вищу в Високій Економічній Школі в Празі. У 1924 р. повернулася до Львова, де стала працювати в крамниці "Рідної Школи". Тут вона дала ініціативу до заснування жіночого журналу "Нова Хата", що став виходити 1925 р. Вона й була його першою редак-

торкою. Це видання було оперте об кооперативу "Українське Народне Мистецтво", яка мала в пляні виконувати вироби народного мистецтва.

У 1926 р. їй трапилась нагода відвідати Америку, де проживали її свояки. Тут вона покінчила студії психології і вивчила англійську мову. У 1928 р. повернулась до рідного краю й перебрала провід кооперативи. Розпочала роботу серією вистав народного мистецтва, що відбулись у всіх більших містах. Стала розробляти вишивальні робітні, що їх вкінці було п'ять. У 1932 р. знов їде до Америки, як представниця кооперативи, щоб підготувати ґрунт для участі у Світовій Виставці, що мала відбутися в Чикаго. Після цієї виставки повернулась до рідного краю. Від Українського Технічного Т-ва увійшла до Комісії Розбудови Українського Промислу. Також дала ініціативу до створення Союзу Українських Промислових Кооператив, що постав у порозумінні з РСУК. Була у проводі кооперативи й за часів большевицької окупації, аж поки під кінець їх перебування не перейшла до праці в Етнографічному Музеї.

Коли настала велика мандрівка, у 1947 р. прибула до Америки, одружившись у тому році з д-р Володимиром Пушкарем. Тут стала членкою Союзу Українок Америки й ввійшла до комітету підготовки Першого Жіночого Конгресу. Рівночасно дбала про заснування кооп. "Базар", яка мала продовжувати виробництво народного мистецтва. На Конвенції СУА у 1950 р. увійшла до Гол. Управи, як фінансова референтка. На черговій Конвенції її вибрано заступницею голови, а в 1965 р. вона стала головою. Впродовж двох каденцій (до 1971 р.) провадила членство СУА, виїжджаючи також як делегатка СУА на Конгреси. І так була, як членка американської делегації, у 1966 р. на Конгресі Міжнар. Жін. Ради в Тегерані, Іран і на кількох Конвенціях Ген. Федерації Жіночих Клубів в Сан Франціско, Чикаго й Вашингтоні.

Як знавець народного мистецтва прислужилася Гол. Управі. Найперше при виконанні замовлення збірки народного мистецтва у Львові, а потім при виконанні виставки в Українському Інституті Америки у 1965 р. Увійшла до Управи Інституту Етнічної Творчості і є членом Управи Дорадників Етнічних Справ Пенсільванського університету. Від 1970 р. стала співробітницею Українського Музею при Патріяршому Дворі в Римі.

Під час ювілейного року будемо подавати всі матеріали присвячені 60-літтю СУА під цим офіційним знаком.

Lidia Buraschynska

ЛІДІЯ БУРАЧИНСЬКА
1971-1974
Почесна голова СУА

Народилася в с. Гринява, пов. Косів у 1902 р. Дволітньою дитиною переїхала з батьками на Буковину, де її батько працював, як інженер-лісник. Середню школу закінчила у 1921 р. у Чернівцях. Потім виїхала на студії до Праги, де закінчила в 1929 р. Високу Економічну Школу. Того ж року вступила на практику до Земельного Банку у Львові.

У 1930 р. її запросили до Ред. Колегії журналу "Нова Хата", а згодом і на редакторку того журналу. Тут почала вивчати українське народне мистецтво, що було чи не найбільш важливою ділянкою журналу.

Дев'ять років тривала її редакційна праця. У той час пізнала всю літературу про народне мистецтво й запізналась із ним практично, допомагаючи упаштовувати виставки й вечори народного одягу у Львові. У 1934 р. одружилася із Степаном Рудиком, журналістом, а в 1936 р. стала матір'ю сина Василя.

У 1939 р. большевицька влада заарештувала її чоловіка. Їй довелось емігрувати зі сином за Сян, де пробула до 1942 р. Тоді разом із своїми батьками повернулась до містечка Калуш, де стала вчителювати у тогровельній школі. У тому ж році втратила батька, а в 1944 р. подалась із матір'ю і сином у велику мандрівку. По дорозі дитина захворіла й померла.

Роки скитальщини обидві Бурачинські перебули частинно в Грацу, а частинно біля Інсбруку. Тут вона дістала бюрову працю у французької окупаційної влади завдяки знанню французької мови. У 1949 р. обидві пані переїхали до Америки. Перший рік вони проживали в монастирі С. С. Василіянок, де Л. Бурачинська навчала дітей української мови. У 1950 р. вона почала працювати а кооп. "Базар", що займа-

лася виробництвом ручних робіт. У тому часі Союз Українок Америки надумав перемінити свою газетку "Наше Життя" в журнал і запросив її провадити його. Кілька років вона поєднувала ці два зайняття, а пізніш перейшла зовсім на працю в журналі.

Праця з організованим жіноцтвом зацікавила її. Вона почала вивчати її засади й старалась впливати на те, щоб новоприбулі вступали до США. Рівночасно приглядалась до праці СФУЖО, що розгорталась у тій самій домівці. Л. Бурачинська стала провадити сторінку СФУЖО в "Нашому Житті". У 1954 р. впровадила 4 таблиці взорів, що друкувались на обгортці. Згодом їх відбивали окремо й збирали в альбоми. У 1965 р. вибрано Л. Бурачинську першою заступницею голови. У тому ж році її мати відійшла на вічний спочинок.

На тому пості перебула Л. Бурачинська дві каденції, під час яких вивчала механізм організації. Тому на Конвенції в 1971 р., що відбувалась на Союзівці, вона кандидувала на становище голови. Її й вибрано головою на найближчих три роки.

Редакторство Л. Бурачинська зберегла до 1972 р. Тоді, видавши кілька чисел, із наступницею Ульяною Любович, восени передала їй ведення журналу. Таким способом була редакторкою 21 років.

Її завданням було також видавати Конвенційні Книжки. Якийсь час вона співпрацювала при виданні книжки д-ра Ізидора Нагаєвського "Рівноапостольна княгиня Ольга" *Women of Ukraine* і допомагала у виданні куховарських книжок Наталки Костецької і Зеновії Терлецької.

Л. Бурачинська

О. Лісківська

Jersey City, N. J., April, 8, 1925.

Високоповажана Пані:—

В маю с. р. буде у Вашингтоні міжнародній жіночий конгрес.

Не поклик жіночих товариств в Європі Українки з Нью Йорку й околиці зорганізували в Нью Йорку Конгресовий Комітет, який має зайнятися справою участі Українок в сім конгресі.

На першій нараді Комітету обговорено справу фінансової помочі для українських делегаток з Європи. (кошти подорожі і побуту одної української делегатки оплачує американське жіноцтво, а другі мусять оплатити Українки), а також на потреби політичної пропаганди.

З уваги, що пізна пора і що українські жіночі організації не розпоряджають готовими грошми, рішив Комітет звернутись до наших патріоток особистими листами, щоби зложили на сю ціль потрібний фонд одноразовими жертвами.

Маю честь отсим звернутись до Вас, Ласкава Пані, і просити Вас о зложенне жертви в сумі не менше \$5.00.

До сього часу українське жіноцтво не мало змоги почислити своїх сил. Не тратьмо-ж сеї нагоди перед широкими світовими зборами, які можемо використати для справи нашої нації.

Справа дуже важна і пильна. Гадаю, що занадто близка Вашому серцю, аби Ви поставились до неї відмовно.

Комітет мусять вислати гроші до Європи найдалше до 14 с. м., тому прошу ласкаво відповісти безпроволочно.

Дякуючи Вам наперед в імені справи, остаю з правдивим поважаннем

О. Лотоцька, секр.

P. S. Жертви будуть оголошені в українських часописях Чеки або моні-ордери прошу виповняти:

HELEN D. LOTOTSKY, Secy.

c/o Trust Co. of New Jersey,

Bergen & Sip Avenues, Jersey City, N. J.

Прохання про фінансову допомогу у зв'язку з Конгресом Міжнародної Жіночої Ради (1925 р.)

A request for contributions so that Ukrainian women could participate in the Congress planned by the International Council of Women (1925).

*Обкладинки деяких конвенційних книг США.
Covers from UNWLA Convention books*

Децо з історії СУА в знімках.

Some moments captured in pictures from the history of UNWLA.

ПЕРШИЙ РІК "НАШОГО ЖИТТЯ"

ПО СВІТУ І У НАС

Вісти з Централі СУА

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

Aspects Of "Our Life"

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

"Союз Українок Америки, за підтримкою ідейних одиниць, піднявся ось цим відповідальним ділом дати нашому жіноцтву свій часопис". Такими словами редактор Клавдія Олесницька почала свою статтю в першому числі "Нашого Життя", яке вийшло 1-го січня 1944 р.

У зв'язку з відзначенням 60-ліття США перегляд історії заснування і розвитку офіційного журналу організації є необхідний для зрозуміння його важливості в житті організації на протязі понад 40 років. Перечитуючи перший річник "Нашого Життя", починаєш розуміти життя української жінки в США під час Другої світової війни з його своєрідними проблемами, вимогами й труднощами. "Наше Життя" стало немов би щоденником не лише організації, але поодиноких членів і життя української громади в тому періоді. Серед матеріалів знаходимо цікаві статті з різноманітною тематикою.

Бачимо надзвичайне вміння представити життя організації, української жінки й громади просто, відверто й безпосередньо. Висвітлювалися пекучі проблеми, велися дискусії і подавалися конкретні "здорового глузду" поради. Дуже часто СУА передбачав раніше від громади небезпеки, які загрожували українському буттю та старалися перестерігати від них. Наприклад: відчуження дітей від матері через щораз більшу потребу важкої праці поза домом, калічення української мови, невміння оцінити здібностей молоді.

На жаль, як організація на сьогодні ми мало або дуже поверхово знаємо свою власну історію, а вона, правдиво схоплена на сторінках "Нашого Життя", ясно вказує нам чиї ми "організаційні діти" та представляє нам успіхи й досягнення наших попередниць. Здебільшого не маємо доступу до перших чисел "Нашого Життя" і це шкода, бо ж багато цікавого можна побачити й зустріти вартого подиву.

Потребу офіційного органу СУА було дискутовано віддавна. Від 1939 р. до 1941 р. виходив "Вістник СУА", який друкувався щомісяця в газеті "Америка". На VI-ій Конвенції СУА, в 1943 р. вирішено видавати власний, самостійний часопис. Першим редактором журналу стала Клавдія Олесницька. Він виходив в газетній формі, переважно біля восьми сторінок, досить скромно без багатьох фотографій та ілюстрацій. Часопис редагувався в Нью-Йорку й виходив у Філадельфії. Передплата на рік була 1.50 дол. в США, окреме число 15 центів. Газета приймала платні оголошення.

З самого початку появи "Наше Життя" прийнято характер не лише організаційного журналу, що висвітлював життя США, але органом, що служив інтересам всього українського жіноцтва, а навіть цілої української громади. У першому числі спостерігається, що ще була необхідність переконати союзнок про дійсну важливість мати власний часопис, відчувається гордість за пройдений шлях і віра в те, що організована українська жінка ввійде в історію українського поселення як заслужена частина громади.

Кожне число "Нашого Життя" мало певну, головну тему, були постійні рубрики: "По світу і у нас", редакційні статті, "Вісти з Централі США", "При громадській роботі", "Біля хати й кухні". Подавалися інформації з американського життя, та світові новини. З життя української жінки й громади в Америці. Були також статті про видатних жінок, оповідання як українських письменників так і переклади з інших мов, статті в англійській мові та починаючи з 6-го числа, періодично "Сторінка нашої дітвори". Журнал наскрізь просякнuto тривожним становищем світу зв'язаним з Другою світовою війною. Це виявлялося в передовицях, в різних хатніх порадах, в закликах до участі в Американському Червоному Хресті, в порадах як поводитись з вояками, що повертаються з війська з різними проблемами.

Кожна редакційна стаття була присвячена певній проблематиці, багато з них є актуальні й сьогодні. Для ілюстрації подаємо деякі уривки:

Число 8. "Виховуймо патріотів":

... "Побіч плекання у дитини почувань для Америки — вони мусять найти спосіб, як теж розбудити у дітей любов та зацікавлення долею української землі... А при цьому виростати буде у свідомості цього, що на ній лежить теж моральний обов'язок вільної людини помагати українському народові у його визвольних змаганнях.

Коли у такому патріотизмі виховуємо тут наших дітей — можемо бути певними, що яка б доля не судилася Україні після цієї війни — по цій стороні океану усе буде кому за неї впінутися. І не будемо тоді безспідно кликати наших молодих людей, щоб писали про Україну до своїх конгресменів, редакторів, слали протести, чи домагання. Вони це зроблять самі — швидко, радо і не одинцем".

Число 11. "Українські жінки у Львові в листопаді 1918 р." Питання рівноправності жінки.

"Навіщо згадуємо сьогодні про ці давні, болючі справи? — На науку теж і нашій жінці в Америці. І від нас хвиля домагається нових більших діл. І у нашому громадянстві теж наводяться — Навіть "провідні" одиниці, що спляють жіночий зорганізований рух, розбивають єдність та кладуть під ноги колоди цим, які нашу жінку в Америці хочуть освідомити для добра її власного, родини, нової та давньої батьківщини. Це такі самі одиниці, які у листопаді 1918 р. посилали у Львові нашу жінку до кухні замість кликати її хватати за зброю!

Ці люди живуть поза нашим часом та дишають духом минулого століття. І не добачують цих велетенських суспільних змін, які у наші часи вложили на жінку нові обов'язки, але й змінили на краще її суспільне становище. Таким людям не дозволено спляти нас у цій ідейній, добрій громадянській роботі, яку виконує на добре ім'я нашої національної групи ... Бо їх колись осудить історія, так як осудила цих, що у листопаді 1918 р. не використали свідомості і знання української жінки при укріпленні української державної влади".

Понад 40 років від появи "Нашого Життя" здається нам великим проміжком часу. Світ і суспільство пережило багато змін і подій, але основні проблеми й небезпеки, що загрожували українцям на Україні й на місцях поселення не зменшились, але, як і передбачалося нашими попередницями, загострилися і продовжують бути актуальними.

Дозрілий підхід до питань життєвого характеру на сторінках першого річника "Нашого Життя" і відвертість в обговореннях могли би служити зразком для нашого часу. Наприклад: злочинність малолітніх, медичні жіночі проблеми, щирість і відвертість у розмовах з дітьми та особливо підготовка дівчат до різних небезпек, що їх можуть зустріти в житті. Разом з домаганнями про рівноправність жінки, однакову платню, були сміливі й дещо передчасні ідеї, а саме: обов'язкова військова повинність молодих жінок від 18-ти до 20-ти років, про що пише Ю. Шустакевич у своїй статті.

Бачимо в журналі подивудігне вміння критично оцінювати не лише досягнення, але й помилки та хиби без зайвих самопохвал і перебільшення. Основні завдання і цілі нашої організації, постійно наголошені в перших виданнях "Нашого Життя", лишуються правдивими й сучасними. Це наша спадщина й разом дороговказ на майбутнє.

Ольга Лісківська

Ледве півгодини

Клавдія Олесницька

Передрук оповідання з "Нашого Життя" число 1, 1944 р.

Як надворі була негода, а я переходила побіч цієї хати, за моїми покупками — хлоп'яча голівка ціла в золотих кучерях виглядала кожного разу з цих самих вікон першого поверху. Позолоть на дитячій волоссі блистіла металем, і, побачивши його перший раз, я підвела лице догори, даремне шукаючи за промінням сонця, що — як думала — прoderлося крізь сірий кожух неба та спочило на хлоп'ячій голівці.

Крім неї та ручок — не багато більше з дитини видно було з вулиці. Зріст, незбільша трьох років, дотягнув хлопчика до цього місця, де вже сам, без помочі маминих рамен міг він оглядати світ крізь шибку свого царства. І видно було, як ця непоборима цікавість у дитині забивала усе змучення в малих ніжках, бо хлопчик вистоявав при вікні прямо цілими годинами. Вимахував до прохожих ручками, радів, сміявся так, наче б усе, що діялося за шибкою належало до його знаної та найбільш любленої гри.

Може із-за цього, що у хлопчика були великі карі очі — незвичайність у золотоволосих. Се може тому, що усі малі діти подобають на квіти. Та зараз з першого разу, як побачили його, ми обі з Ганусею погодилися назвати його хлопчик-соняшник. Ми сміялися до нього, а він до нас, говорили до себе не чуючи слів, і після кількох ледве проходів так заприятинилися, що хлопчик пізнавав нас навіть між більшою товпою прохожих, всміхаючись немов до когось з рідні.

Коли одного ранку не було його на своєму місці, я помітила ще іншу незвичайність у цих самих вікнах. Як у ній бувала дитяча голівка, ціла моя увага зосереджувалася на ній не зважаючи багато більше. Під неprisутність дитини я побачила, як прегарними були занавіски, що ними якась

жіноча рука прикрасила вікна. Ні з цяткованої тканини з морщенням довкруги, ні з бавовняного чи районного серпанку, розвішеного на цілу довжину, ні з імітованого мережива, що подабає на почеплені аркуші паперу, в яких хтось повирізував примітивні взори. Коротко — це не був ні один зі знаних типів занавісок, що заслонюють сотки тисяч нью-йоркських вікон, скриваючи за собою людей і їхні справи. Занавіски були з білого шовкового серпанку, багато прикрашені ручним гаптом та вирізуванням, обведені довкруги тендітним, як павутиння, мереживом. Я пристанула і, заскочена несподіванкою, гляділа на них наче не розвішений у музейній скритці зразок прикладного мистецтва. З цих давніх, далеких часів, коли жінки вживали самої лиш голки та нитки, коли переливалася їх пребагата уява та дошкульовав голод за красою. У вікні нью-йоркського мешкального дому, про якого вигляд подбала механічна рука та департаментовий склеп, ці занавіски видавались дивним анахронізмом. А серед скромного оточення вулиці — дещо чванькуватим, неоправданим люксом. Та на ділі — це ні трохи не вменшувало їхньої краси, і я не могла відірвати від них очей, поки не похопилася, як непристойно заглядати з такою нахабністю у чужі вікна.

У погідні дні хлопчик бавився на хіднику біля хати. Стрибав по входових ступенях або проходжувався по вузькій цементовій листві що обрамовувала грядочку перед вікнами. Колихаючися ритмічно розпростирив широко рамена, щоб вдержати рівновагу, та немов у танку перехилився на одну та другу сторону зі зручністю і чаром невидимим у дитині. У синій габардиновій одежі, з приляглою шапочкою під якою зарисовувалася пропорціональна голівка, а кілька золотих кучериків вимкнувшись танцювали над чолом — подавав на мистецьку статуетку що зображує зручність і фізичну досконалість дитини. Коли я підходила до нього та нахилившись питала про ім'я — він кожного разу вибухав сміхом, наче знечев'я розсипав хто ці-

лу пригорщу дзвіночків. Потім завертав швиденько в сторону дому, вдрапувався миттю по сходах і визираною з-поза дверей відповідав пустотливо, а рішуче: "Я не хочу тобі сказати!"

Такто ми й не довідалися його імени, і остав він для нас на все хлопчиком-соняшником.

Цього ранку пожарна сторожа, що переїздила нашою вулицею дзвонила та трубіла так несамовито, що Гануся заткала руками вуха і тісно заплющила очі переконана, мабуть, що гомін теж і цією дорогою дістається до її свідомо. Збирався він цілий десь у нашій близькій околиці, бо чути було, як авта задержувалися, завертали, а нові наїздили. Понад усе вибивався один звук сирени, проймаючий наче людське голосіння, що не вгавав беручи верх над цілою шаленою оркестрою. Я вихилилася через вікно. Високі стіни домів заслонювали небозвід і нікуди не можна було доглянути слідів диму. Невеликий гурт людей стояв на розі та глядів в сторону куди їхали пожарники. Та швидко розбився немов поцілив його хто каменем: люди повсідали до автобусу, то розбіглися на сторони. На годиннику добігала дев'ята, а у таку хвилю небагато лишається часу на це, щоб глядіти на діяльність пожарників.

"Не бійся донечко" — успокоювала я дитину. "Це, певно, кітка впала до комина і фаєрмени мусять її витягати". Дитина, хоч не виглядала, щоб повірила моїх слів, то все ж захопилася незвичайністю мого вивчення та швидко почала дофантазувати собі до нього цілу історію про непосидющу кітку. Ми обі небагато вже звертали уваги на вуличні звуки, які щораз то більше втихали. Коли по хвилі я в друге виглянула крізь вікно — на вулиці не діялося нічого, що заколочувало б її звичайний образ. Якийсь старик водив на ремені собаку, біля сусідньої хати задержалося вантажне авто, а молочар здоровив прохожу жінку прикладаючи на військовий лад руку до шапки та розказував їй щось веселого. Пронісся з подвір'я свисток листаря, а я покинула вікно та забралася вигладжувати ранішній нелад, надоложуючи поспіхом втрачений час. Була б й не звернула уваги на торохотіння пожарних авт, що вертали, коли б не Гануся, яка раділа голосно з цього, що фаєрмени витягнули вже кітку з комина.

Біля полудня я вийшла з дитиною на покупку. День був холодний і мрячний, а повернувшись на найближчому розі у вулицю при якій жив наш хлопчик-соняшник ми не дуже й сподівалися застати його надворі при своїх звичайних ганкових вправах. Гануся погрожувала, що сьогодні вже напевно закличе до хлопчика "Hello Sunflower!" — на що ніколи дотепер не могла відважитися, коли стрінулася з ним віч-у-віч. Ми обі були у веселому настрої, який у дитині завсіди викликає свобода рухів, що з неї може краще користати покинувши обмежений простір мешкання. У мене цього ранку вигляд моєї хати заважав на самопочутті: коли від дверей кинула востаннє зором по кімнатах — усе було чисте, на своєму місці та у ладі. І я вийшла з цим почуттям, що до хати поверну радю, як до місця, де мені найліпше.

Мешкальний дім, у якому жив наш хлопчик мав браму у кольоніальному стилі з дашком на колюмнах, висунених кілька ярдів у хідник. Вікна, у які ми все гляділи, були першими за брамою, сховані аж до цієї хвилини, поки перейшлося побіч неї. Дитина у вікні являлася перед нами у останній хвилі, а деколи ми навіть бавилися з нею хованки крізь вікно: то визирали споза колюмн, то ховалися поза ними на превелику радість хлопчика та Ганусі.

Перед брамою стояло кілька жінок, і я подумала, що, певно, так, як вчора, у цьому самому місці, говорять про листи від вояків та м'ясо, якого забракло у різника. Дитина схопила мене за руку та замовкнувши знечев'я йшла дивно збентежена біля мене. Ми минули жінок, і я з готовою усмішкою привітання звернула лице до вікон.

Це, що побачила там у одному менті відкинуло мене взад і я розглядалася довкруги немов похопившись знечев'я на цьому, що заблукали. З місяця, яке так добре знала, дивилися на мене два чорні, закопчені отвори без шиб та з вирваними вітринами. Крізь них визирало нутро хати: пусте, як лущина з горіха, з поморщеною, чорною стелею, порозбиваними цеглами та осмаленими стінами, що повидувалися наче міхурі на попеченій шкурі.

З групи відділилася жінка і підійшла до мене.

"Пожежа!" — говорила. "Пів години — і ось, це все, що остало з мешкання". Простянула руку, і аж тоді побачила я на землі під вікном жмут закопчених пружин, що химерними спіралями поприлягали до стіни, наче пнучі рослини. Обсмалене клоччя трималося ще де-не-де сталі та гойдалося на вітрі наче сухе бадилля.

"Мама вийшла до склепу" — про-

довжувала жінка. Говорила з наголосом, модуляцією, з продуманими перервами, наче підготовану мову. Розкошувалася моїм збентеженням, або не спішилась доповідати кінця.

"Не знати від чого, мабуть від сірників займалися занавіски і миттю станули в огні, перекидаючи полум'я на вітрини вікон та решту мешкання. Тому годі було що врятувати. Входові двері зміцнені залізом, а поки їх розбили — було вже запізно. Чоловік, мандрівний сейлсмен, і хто зна, чи за кілька днів досягне його вістка про пожежу. Жінка, виглядає зійшла з ума. Забрали її до шпиталю". Павза.

"А — а хлопчик?" — ледви видісталось з мого горла. Хотіла б заглушити, завернути питання назад, та вже запізно. Жінка має талант драматизування. У відповідь довга — довга мовчанка.

"Згорів" — паде нарешті.

Мені здавалося, що лечу в безодню. Хватилася за придорожнє дерево та розсунула на ший шаль, що давив мій віддих. Чорні вітрини вікон гляділи на мене, наче труп'яча чашка, пустими очодоломи, і я примкнула з жаху очі...

"Не цілих трийцять минут і ..." — та я вже не чула решти. Стиснувши руку дитині, бігла перед себе немов тікаючи від вогню, що ймався моєї одежі.

КУТОК ЗДОРОВЛЯ

Сторінка Нашої Дітвори

Новинки з Жіночого Світу

На Суспільні Теми

ЧИ ГРОМАДЯНСЬКА ПРАЦЯ ЗА ПОХВАЛУ?

Public Opinion Stirs Truth On Ukrainian Problem

До тих що не з Нами

Дарована Кров Ратус Життя

ЧИ ЦІНИТЬ ГРОМАДА ПРАЦЮ СУА?

Доповідь виголошена з нагоди відзначення 25-ліття Округу Нью Джерзі, 17-го березня 1985 р.

Про працю й успіхи будь-якої організації можна говорити у двох площинах. Говорячи про досяги ми часто маємо на увазі число влаштованих засідань чи сходин, суму зібраних грошей, про успішно справлену одну чи другу імпрезу.

Однак про досяги можна говорити також в іншій площині. Можна говорити про досяги не менш важливі, хоча ми їх часто не завважуємо. Це ті усміхнені лица стипендістів у Бразилії, це зріст почуття спільноти хоча розділеної кордонами, це вдовolenня й вдячність "бабусь", що про них не забувають, це та гордість, якою наповнюються наші серця коли ми бачимо як чужинці подивляють Український Музей.

Сьогодні Союз Українок Америки представляє собою поважну громадську силу зорганізовану в 119-тьох відділах. Від початку свого заснування в Нью-Йорку 1925 року СУА провадив широко закроену харитативну, виховну, культурно-освітню і суспільно-громадську діяльність.

В 1930-их роках, це була допомога жертвам повені в Галичині, допомога тим, що потерпіли від пацифікації, а також допомога утікачам з Карпатської України.

Після закінчення Другої світової війни, це була оборона біженців і допомога новоприбулим до США. Завдяки цій допомозі багато з нас знайшли своє пристановище тут. При цій нагоді можна згадати меморандум, який вислав Союз Українок Америки 22-го вересня 1945 року американським державним чинникам.

Сучасна діяльність Союзу Українок Америки сконцентрована в численних ділянках, як приміром виховній, культурно-освітній, зв'язків, преси, музею, та суспільної опіки. Загалом ці широко закроені акції це допомога студіюючій молоді в Південній Америці, допомога українцям в Польщі, а також підтримка Українського Музею.

Особливо цінним вкладом у розбудову наших культурних надбань в США було закуплення дому в 1974 році для приміщення Українського Музею.

Виставка в будинку сенату США в 1983 році під назвою: "Втрачені архітектурні пам'ятки Києва", досягнула великі усвідомлюючі успіхи й вказала чужинцям на той етноцид, який практикує Москва на землях України. Тут можна сказати, що советська влада від початку свого існування намагалася нищити українські архітектурні пам'ятки, особливо барокову спадщину Києва, яку Москва уважала за втілення українських національних почувань.

Доказом ненависти до української архітектури може послужити стаття друквана в "Червоному Шляху" в 1934 році, де дослівно сказано: "Викоринити ворожі впливи на українську архітектуру, викрити націоналістичних недобитків петрлюрівців, що намагаються спантеличити молоду радянську архітектуру."

Союз Українок Америки завжди працював над проблемами виховання молодого покоління в сучасних скомпліктованих обставинах. З тим наміром відбуваються ряд семінарів, панелів і доповідей. Тут слід згадати особливо успішну конференцію на тему: "Українська жінка у двох світах", яка мала місце на оселі Українського Народного Союзу в 1982 році.

Довголітня муравлина праця і відданість ідеям Лесі Українки, Олени Пчілки і Наталії Кобринської, висунула Союз Українок Америки на провідне місце в нашому суспільно-громадському, виховному й культурно-освітньому житті.

На протязі століть мислителі й знавці людської вдачі звертали нам увагу, що позитивні взаємини поміж людьми основані на вмінні гармонійно розв'язувати різнорідні проблеми. Так само теоретики й творці глибинної психології, наприклад Фройд і Юнг, твердили, що на нашу долю й поведінку мають вплив протилежні підсвідомі інстинкти-нахили, один будуючий, який має нахил до гармонійности, краси й добра, а другий руйнуючий. Без перебільшення можна висловити погляд, що частіше жінки ніж чоловіки, своєю вдачею виявляють позитивні, будуючі й гармонізуючі прикмети. Тяжко словами описати всі зусилля труд та бажання зберегти серед наших дітей і молоді в діаспорі любов до нашої культури й мови, нашу ідентичність, наш духовий зв'язок з далекою, але близькою нашому серцю Україною.

Нелегкі, але основні це завдання, які викликають журбу за наше майбутнє. У такі хвилини приходять на думку слова Лесі Українки:

Чого то часами, як сяду за діло,
Або як вже працю кінчаю я сміло,
Не раз се на мене мов хмара яка
Спадає сумная задума тяжка .

Та "сумная тяжка задума" не є віддзеркалена у статистичних даних, у виказі влаштованих сходин чи академій, або в сумі зібраних грошей. Вона міститься в журбі за долю майбутнього, в журбі за нашу зміну, як це може зрозуміти тільки материнське серце. Цю любов за наше майбутнє чудово передав словами свого вірша Василь Симоненко:

"Ми думаємо про вас. В погожі літні ночі,
В морозні ранки і вечірний час,
І в свята гомінки і в дні робочі
Ми думаємо, правнуки, про вас.

Ми думаємо про вас — і тому наші руки
Не в'януть біля плуга і станка,
Тому в серцях у нас не витончена мука,
А радість голосиста і дзвінка.

Відзначаючи ювілей 25-ліття, звернім увагу на ті важливі завдання, які стоять перед нашою громадою, перед нами усіма. Це насамперед жорстока дійсність на Україні та наші непорозуміння в країнах нового поселення.

Сьогодні на Україні відбувається не тільки політичне поневолення та експлуатація її природних багатств. Ціль сьогоднішньої політики Москви є перевиховання українців на "радянських" людей та повне знищення наших культурних надбань, а також намагання цілковито викоринити будь-яку національну свідомість. Безперервне переслідування діячів української культури є загально відомим явищем. На цьому місці можна згадати трагічну долю Алли Горської й Опанаса Заливахи та багатьох інших. Беручи до уваги стан української культури на рідних землях ми можемо й повинні творити в діяспорі культурні цінності, базуючи їх на нашій тисячолітній українській традиції, яка є протилежною духовості офіційно панівного на Україні діалектичного матеріалізму та розгнуданого комерційного матеріалізму на Заході.

Чи не найважливішим чинником, без якого тяжко й подумати про розвиток української культури, є українська мова, видимий засіб нашого національного самозбереження. Особливо в діяспорі мова стає зберігачем культурних надбань народу й відзеркаленням його духовості.

Зближається для нас усіх урочиста хвилина 1000-ліття хрищення України. Від наших зусиль і постави цілої нашої громади буде залежати успіх цього величного ювілею у святкування котрого напевно включиться Союз Українок Америки. Гідне, соборне й об'єднане відзначення 1000-ліття хрищення України буде протестом проти Москви, підтвердженням живучості нашої нації, та блискучим відзначенням нашої культури в діяспорі. До згаданого ювілею залишилося ще тільки три роки. Знаючи гармонійну, дружню працю Союзу Українок Америки та вміння полагоджувати різні проблеми, треба сподіватися що Ви доложите усіх зусиль, щоб у нашій громаді дійшло до злагодження теперішніх непорозумінь.

Перед нами усіми іще багато праці в майбутньому. У цей ювілейний час пригадаймо собі слова патронки Союзу Українок, Лесі Українки:

Вставай, хто живий, в кого думка повсталала!
Година для праці настала!
Не бійся досвітньої мли
Досвітній огонь запали,
Коли ще зоря не заграла.

С · О · У · Ж · О

Світова Федеpaція Українських Жіночих Організацій

XXXVII РІК ВИДАННЯ

ТРАВЕНЬ 1985

ПОВІДОМЛЕННЯ КОМІСІЇ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Комісія Народного Мистецтва Світової Федеpaції Українських Жіночих Організацій, керуючися завданнями свого плану праці, влаштовує з'їзд, на який запрошує референток народнього мистецтва складових організацій СФУЖО, знавців музейництва, колекціонерів та любителів народнього мистецтва.

З'їзд ВІДБУДЕТЬСЯ в СУБОТУ й НЕДІЛЮ 29-30 червня 1985 р.

МЕТОЮ З'їзду буде насвітлення й обговорення питань пов'язаних з дослідженням, збереженням і розвитком народньої творчості. Цим питанням, як відомо, присвячується мало уваги та матеріальних засобів на еміграції і в Україні.

В ПРОГРАМІ З'їзду запланований ряд доповідей, що дадуть нам перегляд музеїв і приватних збірок у вільному світі. Будуть обговорені підручники та джерела для вивчення народнього мистецтва. Нам потрібно задуматися над тим, як зацікавити молодих людей цією ділянкою мистецтва.

ЗАВДАННЯМ Комісії Народного Мистецтва є: познайомити суспільство зі станом згаданої ділянки та працювати для збереження і розвитку цієї ділянки нашої культури.

Будемо вдячні, якщо приїдете, або вишлете представника(цю) та розкажете про Ваш Музей чи збірку.

Кошти прожитку: 36.00 дол. за нічліг з прохарчуванням (спільна вечеря, сніданок, полуденок).

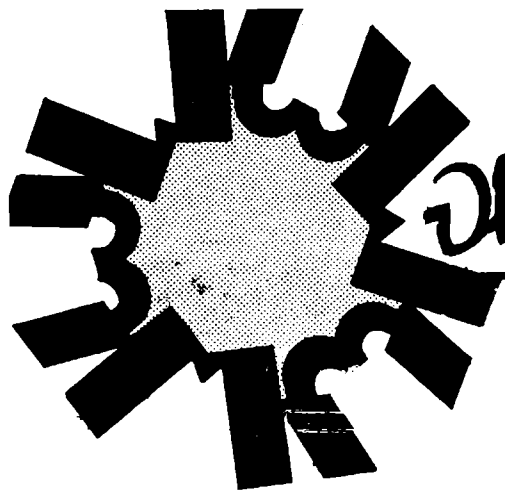
Подбаємо про цікаву виставку, яка внесе багато нового у нашу дійсність.

Участь зголошувати на адресу

Н. Даниленко
121 Harvard Ave.
Somerdale, N. J. 08083
(609) 783-5105

Перебування на Союзівці замовляти особисто.

UNA Estate
Foordmore Rd.
Kerhonkson, N. Y. 12446
(914) 626-5641

КАЛЕЙДОСКОП

Життя

УПОРЯДКУВАЛА ХРИСТИНА ГОДІВ-ЮЗИЧ

УКРАЇНА

З України наспіла сумна вістка, що в Умані 15-го квітня 1985 р. померла сл.п. Надія Суровцова письменниця і мистецтвознавець. Її творчість була широко відома ще в 1920-их роках. Заарештована разом з чоловіком в 1927 році та вивезена на Сибір, звідки вернулась до рідного Уманя після 30 років. Обдарована гумором, ерудицією, і незламаною вірою в визволення України. Покійну завжди переслідував уряд, забирали нові опрацьовані твори, рукописи з літературного архіву, одначе вона ніколи не зневірилась, а далі працювала для свого народу.

ПОЛЬЩА

Із звідомлення поміщеного в "Нашім Слові" ч. 6 довідуємось, що в січні 1985 року, у Варшаві відбулася зустріч українських студентів зорганізованих в Раді Культури Студентів.

Рада Культури Студентів української національності діє як ланка Польської Студентської Організації. Досі діють три зареєстровані клітини: в Гданську, Ольштині та Варшаві. Організуються ще клітини в Любліні та Щеціні.

Заплановано студентське видавництво, фестиваль, студентські мандрівки та наукові табори. Студенти редагують свій журнал "Зустріч" та дописують до польського журналу "Контрапункт", де займають окреме місце для обговорення проблем національних меншин.

США

Щоденник "Нью-Йорк Пост" від 8-го березня ц. р. помістив знімку молоденької українки Христини

Барни з Нью-Йорку. Вона вчиться та удосконалюється у їзді на конях — "жокействі". Останнім часом, дістала кілька нагород. Христина мріє дійти у тім роді мистецтва до Світової Олімпіади й чемпіонату. В статті наведено паралелю між нею і героїнею фільму "Сільвестер", яка також втратила у ранньому віці батьків так, як Х. Барни. Але, не впала духом, а стала чемпіонкою в кількох перегонах.

На знімці в "Нью-Йорк Пост", бачимо Х. Барну з її улюбленим конем "Данте".

Люїза Монако з Омаги, Небраска була вибрана "мамою" цього року. Вона має десятеро дітей та 14 внуків. Всі діти були присутні під час церемоніялів а в нагороду, вона одержала діамантовий перстень.

Арнен Віолет, вибрана на головного прокурора в Ровд-Айлен, це перша жінка на такім визначнім пості в США. Цікаво додати, що вона колишня сестра чину "Сестри Служебниці".

"Вишивання 85" — це змагання відбулось 28-го березня ц. р. в будинку мистецтва в Рочестері, Мічиган влаштоване Вишивкарською Гільдією Америки. Були заступлені такі категорії як вишивання на канві, рахування ниток, на шовку та на металі. Було поділено на оригінальність, пристосування і т. д. Жюрі складалось з визначних, авторитетних мисткинь США: Фей Андрус, Джейн Ламонт і Бетсі Робб.

Н. Сташинська-Воробкевич з Воррен, Міч. виставляла 4 експонати у вишивці, з категорії вишивання з рахуванням ниток. Всі чотири експонати були нагороджені синьою стрічкою — це перша нагорода! Її експонати це серветки у різних формах і розмірах. Вони всі вишиті українськими мотивами з модерним пристосуванням.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРІМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ...

116-ий Відділ Союзу Українок Америки в Ірі, Пенн. це один з малих відділів цієї організації, бо нараховує тільки 22 членки. В місті, розташованому далеко від українських центрів, на половині дороги між Клівлендом і Бофало, нема ані української церкви, ані Народнього Дому, ані будь-якої іншої організації, що гуртувала б закинутих туди кілька-десять українських родин.

Може саме свідомість того, що вони здані на власні сили, що ніхто інший не проробить там "української роботи" була додатковим поштовхом українським, переважно молодим жінкам зорганізуватися у відділі СУА та розгорнути дуже жваву діяльність, в якій майже кожна членка мусіла стати активною. Вони зорганізували суботню школу українознавства, де учителями є самі матері. Вони вже кілька разів влаштовували в місцевому музеї і публічній бібліотеці виставки українського народнього мистецтва. Вони нав'язали добрі контакти з американськими чинниками, включно з управою міста, дирекцією музею, університетом. Подругами життя певного числа українських жінок є чоловіки неукраїнського походження, які однак втягнулися в українське життя і допомагають нашим жінкам в їх діяльності.

Не диво, що цей відділ, хоч який далекий і який малий, рішив додати свою цегелку до розбудови Українського Музею в Нью-Йорку. 20-го жовтня 1984 р. тут влаштовано вечерю на користь Музею, в якій взяло участь понад сто осіб, переважно американських професіоналів. Програмою вечора провадила

д-р Рената Волинець, професор антропології в місцевому університеті (відзначена на конвенції СУА як одна з тих молодих українок, що здобули наукові осяги та позицію в американському світі). Під час вечері виступав танцювальний ансамбль з Клівленду "Каштан" під керівництвом Маркіяна Комічака й Давида Возняка. Теж висвітлено прозорки з діяльності Українського Музею з англійськими поясненнями, опісля голова Управи УМ д-р Б. Цимбалістий виголосив доповідь про значення етнічного виховання і зберігання етнічних культур в США. Під час вечері розпродувано каталоги Музею. Перед тим поодинокі членки збирали пожертви між громадянами, які не могли прийти. Навіть майор міста дав свій внесок. Імпреза була дуже добре підготована й залишила добрі враження. Зібрано разом 1000.00 дол.

Імпреза не лише принесла певний дохід для Музею, але спричинилася до поширення інформації про діяльність Музею. На прикладі роботи цього відділу можна переконатися що можна зробити, коли знайдеться група ідейних та відданих одиниць які всі дружньо співпрацюють. Ніхто не ухиляється від обов'язку, але добровільно бере на себе певні зобов'язання як щось, що є самозрозуміле, і не очікуючи ані похвал, ані подяк за це. Головою 116-го відділу СУА є п. Лариса Шпон.

Так видно, українські жінки, де б вони не були, стають промоторами життя та діяльності наших громад.

Р. О.

ПОДЯКИ

• Управа Українського Музею складає подяку **67-ому Відділові СУА з Філядельфії** за їхню ініціативу та допомогу у висиланні великоднів привітів нашим приятелям.

• Хочемо висловити нашу вдячність всім Округам та відділам СУА котрі присвятили час та труд, щоб допомогти Українському Музею в переведенні збірки на Будівельний Фонд Музею. **Управа Українського Музею.**

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

• **5 шерів** Українського Народнього Дому — **Йосиф Гірняк** (Цим самим Йосиф Гірняк і Олімпія Добровольська стали меценатами Українського Музею).

• **4 шерів** Українського Народнього Дому — **Інж. Роман Волчук** (вже є меценатом Українського Музею)

ЛИСТУВАННЯ З РЕДАКЦІЄЮ "НАШОГО ЖИТТЯ"

*Крізь відстані
і здичавілі пуці,
крізь непробудні кам'яні пласти,
крізь болота й пустелі загребуці
ідуть машини, коні й поїзди.
Попата йде у загадки первісні.
Ракета зорі дальні перевіма...
З душі у душу —
найкоротша відстань.
Чому ж так часто транспорту нема!*

Ліна Костенко

Виміна думок це важливий чинник в діянні людини, в організації, у формуванні громадської думки й в науковій студії.

При допомозі телефону, радія, телебачення, сателіту — віддаль між людьми є зменшена. В теперішній час, технічні здобутки улегшують комунікацію та скорочують час для одержання відповіді. По середині цього процесу стоїть людина. Вчені, які студіюють душу людини, твердять, що людина передає свою думку не тільки словами, але підсвідомо виявляє своє вдовolenня чи обурення тоном голосу, рухами, поглядом і виразом очей.

Листування це також важливий спосіб комунікації. Листи, що їх розслідують у різних галузях науки, політичної думки чи особистого життя, вказують на хід думок, кристалізацію проблеми, піддержку ідеї, пляну праці. Публіковане листування стає неюціненним джерелом пізнання людини й певного періоду в історії.

* * *

Кожний читач "Нашого Життя" бачить, що у видаванні журналу наступила зміна. З 1-го січня 1985 р. прийшов новий редактор. Сказавши правду, членки СУА й читачі не спішаться взяти перо в руки, щоб поділитися своїми думками. Природня реакція на прочитане в читача це знайдення помилки: у дописі, у списках пожертв, у прізвищах. Але корисно було б почути думки й бажання читачів. Такі вислови помогли б не тільки при плянуванні поодиноких чисел, але й у підшукуванні відповідних людей до редакційної колеґії, які можуть дописувати на теми, які цікавлять читачів. Це була б співпраця з журналом.

Цікаво переглянути про що листувалися читачі в минулому з редакцією "Нашого Життя".

Звертається авторка листа з таким питанням: "чи вистане відділові делеґувати на місцеву імпрезу

членку; чи деякі імпрези, що мають спеціальний характер, вимагають більшої участі гостей з уваги на їх національний характер, або попросту, щоби піддержати імпрезу?"

У листі автори (чоловік і жінка) піддержують почини СУА і вказують на користь у майбутньому такої акції, в тому випадку стипендійної акції СУА.

Інша думка: про англомовне видання історії України, яке зайняло б місце на полицях в американських бібліотеках.

Дописуючи про імпрезу свого відділу, авторка зі здивуванням стверджує, що не було в журналі жодної реакції, а це був відділ в якому членками, були жінки із східних земель України, і мали інші пляни й вимоги.

Є теж запити відносно частин національного строю. Думки про "вишивану" порцеляну; в справі назовництва, головно в обрядових звичаях.

Постійні запити в городничих справах; "Розмова з мамою" — також постійні запити на виховні теми, гостини для підлітків, та досконалення української мови.

Для дальшого прикладу можна тут навести статтю, як реакцію на прочитану в журналі "Сучасність", а авторка, як членка СУА і передплатниця "Нашого Життя" хоче обговорювати проблему в нашій журналі.

У листі, що радше виглядає як фахова стаття, в числі з 1980 р. авторка вияснює вплив ансамблів з України на наші танцювальні гуртки, вказує на небезпеку й дає поради.

В одному числі в 1981 р. хвиля листів викликана реакцією на есей "Між нами й телефоном", де заторкнено харчування в міському клубі для старших віком.

У жовтні 1982 р. в англомовній частині подані уривки з листів, що свідчать про велике зацікавлення плянованою конференцією молодих українок. І це вже дало поштовх до цікавої нової теми "українка в двох світах".

З тих кількох прикладів можна зробити висновок: писати є про що; подавати суґестії що саме цікавить читача; "розмова" у формі листування, практикується в великій кількості журналів.

ПРОСИМО ПРИСИЛАТИ ЛИСТИ!

КИТИЦЯ ВРАЖЕНЬ

Щоб зайти на місячне засідання Національної Ради Жінок в США, яке відбулось 21-го березня 1985 р. в будинку напроти ОН, треба було пройти повз групу демонстрантів. Здалека їхні зелені транспаранти навели здогад, що може це ірландці демонструють проти Англії.

Дещо ближче можна було пізнати турбани демонстрантів, та відсутність жінок — ясно, не ірландці, а мабуть, іранці. Чоловік в турбані виголошував промову, але прохожі американці не розуміли її. Кінна поліція пояснила — афганці протестують проти афганського уряду.

Транспаранти, кілька по-англійськи, закликали до підтримки мугаджім.

Чоловік в турбані говорив довго. Я зайшла за ріг купити "канапку" і, повертаючись, зрозуміла кілька фраз, тим разом виголошених з сильним акцентом, але по-англійськи. Прохожі не дуже слухали. Бідні афганці демонстрували для заспокоєння власного сумління — ОН, Нью-Йорк, Америка — не реагували на патріотизм учасників демонстрації.

Може історія боляче повторюється? Не перша це й не остання з демонстрацій з мінімальним зворушенням публічної opinii.

Кличі демонстрантів проникали до кімнати, де на засіданні Американської Ради Жінок розповідала про свою працю голова Інтернаціональної Ради Жінок, — Дейм Міріам Дел. ІРЖ сьогодні охоплює Жіночі Ради 75-ти країн. Поодинокі національні ради складаються з різних організацій, так, що членство ІРЖ рахується мільйонами. ІРЖ тісно співпрацює з ОН, була однією з 13-ти недержавних організацій присутніх на створенні цієї організації у Сан Франціско, і працює у всіх проектах економічного розвитку по цілому світі. Ну, цілому, не цілому, бо країни сходу Європи й Китаю не є тепер членами ІРЖ. У міжвоєнному періоді вони були членами, а під час революції Росія, як і Україна, кілька років мали членство у Раді.

У 1920-их і 1930-их роках українки пробували привернути увагу Ради на критичне становище українців в Польщі та Радянському Союзі. Кілька імпрез проєктованих поляками для Ради не відбулись у Варшаві на знак протесту проти польського утиску меншин.

Дейм Міріам, маленька, енергійна, у практичній дакроновій чорній плетінці, яка переростає диктати моди, жваво переповідає про свої подорожі минулого року, всі пов'язані з її функціями в ІРЖ. Вона об'їхала світ вздовж і впоперек. У пізнішій нефор-

мальній зустрічі, тим разом в одному з найстарших ексклюзивно-чоловічих клубів Нью-Йорку, за чаєм і канапками, під поглядом заперучених батьків народу у тяжких горіхових рамцях, забавно розповідає, як вона їла гусениці в Індонезії й плила канойкою крізь стада бафало в Індії.

У своєму звіті вона ділова та серйозна. Починає з засідання Європейського Центру ІРЖ у Гельсінках минулого року. Тема це вклад жінок в економічний, суспільний та культурний розвиток Європи. Дейм Дел, нагадує собою стереотип східноєвропейської жінки середнього віку, яка цікавиться особливо маслосоюзами, радіє, що на це засідання прибули жінки обсерваторки зі східного бльоку, з "Росією" включно.

ІРЖ має в Об'єднаних Націях деякі контакти, співпрацює з країнами східного бльоку, але це не та активна співпраця, яка характерезувала працю ІРЖ у міжвоєнний період. Європейські Ради Жінок, особливо турбуються тепер долею тимчасових робітників та впливом нової технології на працю жінок.

Фінська Рада Жінок проводить інтенсивну кампанію, щоб включити більше жінок у політичну працю на льокальному рівні.

Норвезька Рада з допомогою державної дотації інтенсивно обстоює абсолютну а не лиш паперову рівноправність жінок.

Дейм Міріам підкреслює, що хоч ІРЖ це найстарша з міжнародних жіночих організацій і часто вважається однією з найбільш консервативних, вона мусить іти з часом, охоплювати жінок усіх поглядів і не пасти задніх. Національна Рада Швеції, якій не до вподоби були деякі прояви сучасного фемінізму, мусіла припинити свою працю через брак молодіжного допливу. Дейм Міріам, якій до старости ще добрих 20 літ, остерігає перед передчасним "званням", і старші членки, яких ні вік, ні артрити не тримають дома — потакують цій пересторозі.

Дейм Міріам їздить по світі дивитись, як на ділі виглядають різні проєкти економічного та культурного розвитку, які ІРЖ проєктує, сопнзорує та помагає перевести. Вона зустрічається з тисячами жінок і захоплено говорить про працю жінок Азії, Африки, Індії, Індонезії, Зеландії і маленької Західної Сомалії, яка є найновішим апліквантом на членство до ІРЖ.

Крізь вікна я чую — слабо — кличі афганців. Розповіді Дейм Міріам нагадують мені розповіді англійок про Східну Європу на переломі минулого століття. Праця, яку описує Дейм Міріам, це поши-

рена діяльність Союзу Українок на матірніх землях. Дейм Міріам зупиняється над тим, що в намаганні піднести свій економічний рівень, країни часто експортують зразки народніх робіт, які часто виробляють жінки. Зі зростом ринку зростає попит, і жінки намагаються при незмінній технології продукувати більшу кількість. Терпить зір і здоров'я, бо уряд не часто сприяють вигоді господині. Озброєння, наприклад, важливіше за очі вишивкарки.

Національні Ради намагаються займатись потребами своїх країн та округ, і ІРЖ це надзвичайно різноманітна організація. До речі, це одна з офіційних

організацій, що спонзорує з'їзд у Кенії на закінчення Декади Жінки. Закінчення Декади не означає досягнення всіх цілей. До абсолютної рівноправності жінок ще довгий шлях, навіть в країнах, де признана жіноча рівність. Зрештою, жіночі товариства, як наочно ілюструє Дейм Міріам Дел, займаються не жіночими проблемами, а справами цілого суспільства.

Дейм Міріам уважно прислухується до решти нарад, які зреферовані у моєму англійському листі. За чаєм є нагода поготорити. Дейм Міріам не історик, але історичні паралелі її цікавлять.

Що зитати?

Oksana Dray-Khmara. LETTERS FROM THE GULAG. THE LIFE, LETTERS AND POETRY OF MICHAEL DRAY—KHMARA. New York: Robert Speller, 1983. 164 pp. \$ 15.00.

Цією збіркою родина Драй-Хмари — його дружина та дочка — гідно виконують свій обов'язок супроти поета. Після книжки *A Ukrainian Poet in the Soviet Union* (Нью-Йорк: Свобода, 1959), — це є друге англomовне видання його дочки про поета. Самі "Листи з ГУЛАГ-у" становлять одну третину цілої книжки. Поет писав їх між 1936 і 1938 роками, з численних міст Азії, куди був засланий на важку роботу. Деякі листи вже були друкoвані в українській мові 1948 р. У книжці є 50 листів. Вони промовисті у своїй стриманості, сильні у проявах стійкого характеру поета, ніжні в турботах про рідню і болючі в лаконічних описах долі засланця. Крім листів, у книжці є розповідь його дружини про часи від дня арешту поета до часу його смерті. Ці сторінки доповнюють факти згадувані в листах: вони дають потрібне тло, відчуття атмосфери та дійсності, в якій опинилась заслана родина. На

цих сторінках знаходимо вияснення про невдячну поведінку одного визначного поета, що навіть присвоїв собі гонорар за працю Драй-Хмари, турбування про долю недрукoваних рукописів (напр. поезій до збірки "Соняшні марші", що скурив татарин, який переховував рукопис). Обидві частини доповнюють одна одну, роблять на читача сильне вражіння. Дальші частини — це біографія автора, та стаття дочки про Драй-Хмару як поета. Більшість із цього вже була друкoвана. Англійський переклад і сам текст є плинний. Можна мати завваги до загальної редакції книжки, зокрема до подавання українських прізвищ та назв у російській версії. Ціле видання естетичне і вартісне (включно з ілюстраціями); може бути цікавим для англomовного читача.

Діма: ОСІННЄ МЕРЕЖИВО. Поезії Нью-Йорк, 1984. 52 ст.

Ця невеличка збірка, з 32-ма віршами, відповідає своїй назві під різними поглядами. Один з них — це увага на імпресивність моментів, тла, обставин та подій. "Мереживо" — немов думки на ці різні вражіння, із до-

даними висновками спостережень. Мабуть прикметник "осіннє" також відбиває не тільки дещо стриманий тон, але й життєвий підхід до роздумувань та науки життя. Є тут вірші про щастя, смерть, жіночу долю під час війни. Підхід авторки, чи точка зору коментатора, є стримана, але з теплом, з досвідом життя.

Деякі підсумки життєвих правд підмічені дуже ефективно (напр. "Щастя"). Та часто подібні думки висловлені успішно — але останні стрічки викладають читачам закінчення, яке вони самі повинні собі зробити. Занадто виразно поставлена крапка над "і" послаблює ефект цілості.

Діміні вірші не є однакові. Серед них є дуже успішні, як "Над озером", "Церква", "А дерева стоять заінені" чи "Казка про осоння". У них і думка оригінально й успішно висловлена. В авторки є дуже чутливе вухо й легкість у словотворенні. Тому відбивається близькість чи наслідування Тичини. Та в інших віршах відчувається невикінченість чи байдужість, немов авторка не вірила, чи хтось їх буде читати. А ми їх читаємо, і хочемо, щоб авторка про це знала. Читаючи цю чи інші збірки Діми бачимо безсумнівний талант авторки. Та він не унапрявлений, не всюди виявлений, а часами розводнений. Крім віршів для дітей, не завжди можна відразу розпізнати авторство Діми. Це вже 11-та збірка її від 1947 р. Серед них є п'ять збірок віршів, три книжки для дітей та одна п'єса. Це вже вистачальний період часу на виточення і витончення свого мистецького обличчя з повним використанням свого потенціалу. І це хотілося б побачити у її наступній збірці.

Лариса Онишкевич

Вісті з Централі

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ГОЛІВ ОКРУЖНИХ УПРАВ СУА

У суботу й неділю 11-го і 12-го травня ц.р. відбулася в Нью-Йорку, в домівці Союзу Українок Америки, Конференція голів окружних управ, в якій взяли участь: голова Іванна Рожанковська, члени Екзекутиви й голови окружних управ.

Конференцію відкрила голова СУА молитвою. Прийнято порядок нарад, вибрано Комісію ухвал. Конференцію подумано як семінар з короткими доповідями, щоб залишити час на дискусію. Таким чином голови окружних управ мали б змогу висловити свої думки, побажання, продискутувати пророблену працю. Про статут і парламентарну процедуру говорила голова, І. Рожанковська. Присутні голови по черзі читали точки статуту, які відносяться до окружних управ, та обговорювали їх. Марта Данилюк, заступниця голови для організаційних справ перевела "Запитник голів окружних управ і дискусія над ним". Голови окружних управ виповнили цей запитник. Переглянувши його вислід, присутні дістали образ праці кожної округи, які у неї почини і які недоробки.

Після полуденку були короткі доповіді: "Фінансова господарка відділів і округ" — Іванна Ратич, фінансова секретарка; журнал — "Наше Життя" Ольга Лісківська, редактор; "Український Музей" — Любов Волинець, музейно-мистецька референтка. Опісля учасниці Конференції відвідали Український Музей. Після відвідин Музею відбулася спільна вечерея, яку підготували союзнянки Нью-Йорку.

Конференція продовжувалася в неділю. Союзнянки привітали голову, Іванну Рожанковську з Днем Матері китицю червоних гвоздиків і кожна голова окружної управи теж дістала по одній квітці.

У своєму короткому слові голова підтвердила потребу працювати згідно зі статутом.

Марта Данилюк говорила про "Засоби праці організаційної ділянки", а Марія Томоурґ, заступниця голови про "Завдання референтур і працю при помочі комісій".

Після полуденку схвалено резолюції. О год. 5-ій по полудні голова СУА закрила молитвою цю успішну Конференцію.

Ухвали

1. Відзначити в Округах 60-ліття Союзу Українок Америки й з тієї нагоди шукати всіх можливих способів поширити членство організації.
2. Вшанувати світлу пам'ять почесної голови СУА Олени Лотоцької в 10-ту річницю її смерті, що припадає в грудні 1985 р.
3. З нагоди близького ювілею 10-ліття Українського Музею закликати відділи СУА влаштувати імпрези, прибуток з яких призначити на фонд придбання будинку для Українського Музею і приєднувати нових членів УМ, його добродіїв та меценатів.
4. Влаштувати у Вашингтоні семінар референток зовнішніх зв'язків для поглиблення засобів праці в тому напрямі.
5. Приєднувати в Округах членок-прихильниць СФУЖО.

Підтримано ухвали попередніх Конференцій голів окружних управ, а саме:

1. Організувати семінари й конференції для голів відділів.
2. Творити комісії поодиноких референтур для успішніших вислідів праці.
3. "День Союзнянки" використовувати для інформування громадянства про багатогранну працю СУА.
4. Організувати курси української мови з метою її плекання.
5. Підтримувати світлички, які вже існують і, по змозі, творити нові.

6. Організувати семінари для молодих матерів.
 7. Усі стипендії для молоді у Південній Америці й Європі висилати через референтуру стипендій, яку очолює Анна Кравчук. Одягові й харчові пакунки висилати у порозумінні з референткою суспільної опіки Лідією Черник.
 8. Старатися завершити намічену висоту Фонду ім. Олени Лотоцької і Запасного Фонду для потреб "Нашого Життя".

За Комісією Ухвал:

Марія Крамарчук
 Марія Наваринська
 Ірина Лончина
 Ольга Тритяк
 Надія Савчук

**Окружні З'їзди
 ВІДБУЛИСЯ:**

Нью-Йорк: неділя, 28-го квітня 1985 р. Екзекутиву СУА представляла заступниця голови СУА для справ культури Лідія Гладка. На голову Округи вибрано Надію Савчук.

Огайо: неділя, 28-го квітня 1985 р. У з'їзді взяла участь друга заступниця голови для організаційних справ Марта Данилюк. На голову Округи обрано Тетяну Сілецьку.

Рочестер, Н.Й.: неділя, 28-го квітня 1985 р. Представником Екзекутиви була заступниця голови СУА для

справ зовнішніх зв'язків Марта Богачевська-Хомяк. Марію Крамарчук переобрано головою Округи.

Нью-Джерзі: субота, 4-го травня 1985 р. Перша заступниця голови СУА Марія Томоруг була представником Екзекутиви на цьому З'їзді. На голову обрано Ольгу Тритяк.

Нова Англія: неділя, 5-го травня 1985 р. У з'їзді взяла участь друга заступниця голови для організаційних справ Марта Данилюк. На голову Округи обрано Евстахію Матвієнко.

100 ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

В МІСЯЦІ КВІТНІ 1985 Р. ВПЛИНУЛО:

Округа Північного Нью-Йорку	250.00 дол.
28-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н. Дж.	100.00 дол.
20-ий Відділ СУА, Філядельфія, Пенн.	50.00 дол.
32-ий Відділ СУА, Ірвінгтон, Н. Дж.	25.00 дол.
Разом:	425.00 дол.
Досі вплинуло:	53,208.00 дол.
Разом:	53.633.00 дол.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XLII

MAY 1985

Editor: Marta Baczynsky

The 60 th Anniversary of the Ukrainian National Women's League of America

The last ten years of activity in the UNWLA coincides with the Decade for Women which was proclaimed and sponsored by the United Nations. This memorable milestone was preceded by the recurrence of women's struggle for equality, initiated by the National Organization for Women in 1966. Although the call of this movement reverberated throughout the entire world, its influence manifested itself most strikingly in the United States.

The women's movement in the United States caused far-reaching social and moral changes, positive as well as negative, including the upheaval of the family unit as the foundation of the community. The one-sided liberal viewpoints of American feminists drew strong opposition from various quarters, with the main points of controversy centering on abortions and the demands of lesbians, who by the way, quickly joined the ranks of the National Organization for Women. In other countries women applied the call for equality to the needs of their lifestyles and traditions.

The Decade for Women had as its goal to underscore equality for women, to raise their level of literacy and allow access to every level of education, to achieve political rights for women, to realize equal opportunity for them in the labor market, as well as to obtain salaries for women which would be on par with those received by men. The Decade also sought to introduce technical improvements in rural areas, particularly in the Third World countries.

A result of the various international conferences held in conjunction with the Decade, countries are holding talks and debates to seek ways to eliminate all forms of discrimination against women. In keeping with the aims of the Decade, a Voluntary Fund formed under the auspices of the United Nations provides technical and financial aid to women from the poorest countries. Several national and international institutions were formed to study and review the status of women and to find ways and means to include women in the full spectrum of social structure. The theme of the Decade for Women is equality, development and peace.

At conferences sponsored by the Decade for Women, Soviet delegates representing Ukraine dispense cheap communist propaganda. Ukrainian women's organizations in the free world can only participate in an

unofficial capacity. Providing information about the status of women in the Ukraine and developing personal contacts with individuals who are members of official delegations.

Recently, Ukrainian women's organizations in the free world marked the 100th Anniversary of the Ukrainian women's movement and honored its ideological founder and pioneer Natalia Kobrynsky, as well as those who continued her work. The press marked the occasion with many articles on this theme, generally centering on the inception of the movement to 1939. But there are no thoughts nor analysis on the women's movement since that time. Unfortunately, this portentous anniversary failed to awaken the interest of Ukrainian women, to direct them toward an exchange of ideas, and to examine the last 45 years. It failed to provoke discussions about the movement in countries where Ukrainians have settled, particularly concerning aspects of their religious, moral and ethnic principles, matters which have always governed the Ukrainian women's movement. The influence of the new feminism on the younger generation of our women is all too obvious, although there is no reaction to its negative manifestation within our Ukrainian society. There is no end to the heated pro and con arguments concerning the new feminism in the America press, yet in ours, including our women's magazines, there is no interest at all in this problem.

Among the thousands of women of Ukrainian background who have achieved a high educational level, there are many whose specializations are closely related to the general concerns of women. It seems, that they have neither the time nor the inclination to share their knowledge and experience with the society from which they came.

History points to the fact that the goal of the Ukrainian women's movement was to strive for equality in the political, economic and social structure. However, since we, Ukrainians, do not have our own country, we are thereby limited in the natural development as a free peoples and the struggle for liberty and independence becomes a priority in every social undertaking. The Ukrainian women's movement also assumed this priority in its program from its very inception, to its strong, though short-lived manifestation during the period between the two World Wars in western Ukraine and

within emigrant communities of western Europe.

With the Decade for Women serving as a background for the celebration of the 60th anniversary of the UNWLA, we must admit that although we, as women, strive for equality, our priorities differ from those put forth by women of independent nations. Today we direct our efforts to preserving our Ukrainian identity outside the boundaries of Ukraine, dispensing information about Ukraine and defending its good name.

The 50 year activity of UNWLA was thoroughly described at the Jubilee Convention in 1975. Today it is important to discuss outstanding events of the last decade. This will be an insider's report, rather than an objective evaluation which can only be provided by someone who had no part in the planning or execution of the programs of the organization.

The greatest achievement of this particular time span was the opening of the Ukrainian Museum in New York City in 1976. The Museum became an important institution in a city which is the cultural capital of the United States and in the nine years since it was opened to the public, it has done an enormous amount of work. The Museum needs new and larger quarters. Unfortunately, neither our community nor members of UNWLA fully realize the needs, meaning and potential of this institution. With full support, the Ukrainian Museum can become a powerful and rightful representative of our cultural heritage as well as a research center.

The welfare program of our organization seems to be the most popular among our members. The scholarship fund, which aids students in South America and Europe, is growing steadily, thanks to the work of our welfare chairwomen and the cooperation of Branches. The scholarship fund is built on individual donations and there are many people of good will who have been supporting this fund for many years. Branches of UNWLA have given their input into other aspects of the welfare program, such as providing aid to dissidents, to political prisoners and their families, helping with medical costs for ailing children, and sending food and clothing to aid Ukrainians in Poland and Brazil. In the last ten years Branches of our organization donated half a million dollars for the welfare program.

Branch 17 in Miami, Florida was instrumental in the formation of the Eva Stashkiw Scholarship Fund, which from 1982 has granted scholarship from \$ 500 to \$ 3,000.

The Lesia and Petro Kowaliw Fund is continuing to grant prizes for literary works and scholarly monographs in the field of history.

To commemorate the 100th Anniversary of the Ukrainian woman's movement, UNWLA reprinted "The First Garland" and sent it to libraries in the Ukraine, to Soviet satellite countries, to libraries in Europe and America.

In 1982 UNWLA sponsored a conference entitled "The Ukrainian Woman in Two Worlds" aimed at the younger generations of Ukrainian women, in order to elicit their participation in active Ukrainian community

life. A conference with a similar goal is planned for 1986.

UNWLA continued its active association with American and international women's organizations. Our representatives took part in the world conference in Mexico City in 1975 during the International Women's Year, in the International Council of Women in Vancouver in 1976, in the International Tribunal "Crime Against Women" in Brussels in 1976, in the National Women's Conference in Houston, Texas in 1977, in the meeting of the Executive Committee of the International Council of Women in Oslo in 1978, in the World Conference — Decade for Women in Copenhagen in 1980, in the 1975, '76, '78, and '80 conventions of the General Federation of Women's Clubs.

The National Council of Women in the United States is an apolitical federation of all kinds of women's organizations — professional, educational and welfare in nature, which has as its aim the promotion of women in the social, economic, cultural and educational structure of society. The organizations which belong to the NCW, collectively boast of about 18 million members. The organization formed in 1888, initiated the founding of the International Council of Women which has as members National Councils of many countries on all continents.

Olena Lototsky formed an association with the NCW in the 30's and our organization became a member in 1952. Since that time every president of the UNWLA is a member of the NCW Board, and representatives of the UNWLA take part in the congresses of the International Council of Women.

In the last decade, several members of the National board of UNWLA became members of the executive board of the NCW: K. Smorodsky (1976-1978); I. Rozankowsky (1982-1984); M. Bohachevsky-Chomiak (1984-1986). Iryna Kurovytskyj is a member of the organization's International Hospitality Committee which organizes programs for the personnel of the United Nations wives of diplomats and representatives of foreign countries. In the future, we plan to expand this important association with American and international women's organizations.

The above listed projects and achievements give an overview of the program which characterizes the work of UNWLA in the last decade. It is not important today that our activities be labeled as part of the women's movement. In the last 60 years UNWLA has labored for the good of the Ukrainian nation and our community and that realization gives us great satisfaction. Unrelentlessly, our members have applied themselves to cultural, educational and welfare endeavors, as well as maintaining associations with Ukrainian, American and international organizations. I am positive that the UNWLA will endure for many years to come, that its useful work will continue to be bestowed as a priceless heritage upon the future generations.

IWANNA ROZANKOWSKY

OUR LIFE — *a look at the first year!*

"OUR LIFE"; the first official organ or journal of our organization, the Ukrainian National Women's League of America, has become a reality after several years of striving to maintain a large enough "press fund" for a journal, which will give our members and the Ukrainian Americans an insight of what goes on in our organization's activities. We will try to do more than that, for our aim is to uphold all phases of life among the Ukrainian American women, not only organizational work, but also their home-life and public activities. For "Our Life" implies all of that."

This was the lead paragraph in an article entitled "Aspects of OUR LIFE" written by Annette L. Kmetz, public relations chairperson of UNWLA, as the magazine made its debut in January 1944. This paragraph is short, its meaning to the point and worded modestly. It is necessary to read between the lines to understand and appreciate the monumental achievement the publication of this magazine represented then and still does today.

From the practical side, one can imagine the countless hours devoted by those who nurtured an idea of an organization publication, from persuasions to explanations, from urgings and arguments to downright drudgery through endless fundraising activities. The idea of creating this journal was never allowed to dim even in the apprehensive economic and political climate of the 30's and the 40's. The advocates of this grand idea guided it one trying step at a time toward its realization.

BRIEF HISTORY

For some time prior to 1944, UNWLA used the pages of the daily newspaper "America" to communicate organization news and views to members and supporters. Yet somehow this method was not quite satisfactory, for the question always came up — does the organization need its own publication to represent it? In 1939 at the IV Convention, Mrs. Bojko, then press secretary raised the issue again on the Convention floor. "For our organization a publication is not only a necessity, it is indispensable. Looking around we see that almost every organization has an official newspaper or magazine. Why is that? Because it is a known fact that the growth and success of an organization depends largely on its ability to communicate." Though foremost concerned with the welfare of UNWLA, Mrs. Bojko appreciated the viable far-reaching potential of such a publication. At the conclusion of her presentation she urged the Convention delegates, "Let us make a decision on this matter so that it would be most beneficial for our organization, for the Ukrainian nation and for women in particular."

The first issue of OUR LIFE magazine was an 11" x

16" newspaper-format and boasted 10 information-filled pages. Scheduled to be a monthly, it was published in Philadelphia, and the annual subscription price was \$ 1.50, with a single copy priced at .15 cents. The magazine accepted advertising.

Its first editor was Claudia Olesnycky, who held this post for two years. From 1946 to 1950 Olena Lototsky assumed the job. Lidia Burachynska, a journalist who became the editor in 1951 changed the format of the magazine to the physical size it is today. Writer Uliana Lubovych came to this job in 1972 and held it for 12 years. In January of 1985 Olha Liskiwsky became the fifth editor of OUR LIFE.

EDITORIALS

In the first editorial Claudia Olesnycky wrote: "We parallel the need for a publication with the task of directing our organization to deal with matters which have the potential of uniting all Ukrainian women. These matters are important to each and every one of us whose background is Ukrainian, who is interested in Ukraine's fate and future." Further in the editorial she says, "OUR LIFE" wants to meet the needs of all our women. At least once a month we want to issue a publication which in addition to general information, will address news concerning women, with attention paid to the needs of our particular lifestyle. The ability to be a homemaker, wife and mother is no longer the job of amateurs... in the trying complicated circumstances of our present daily life, especially in these times of war which demand unusual skill, wit and ability as well as practical knowledge, in times like these a magazine for women becomes a teacher and a friend".

The editor also explains another goal of the new publication. "OUR LIFE wants to unite all Ukrainian women through the common bond which is our love for the Ukrainian people and our homeland. On the pages of OUR LIFE we want to devote our attention to the upbringing of our new generation so that they know the Ukrainian language and are in touch with their heritage, We hope to raise our youngsters to become exemplary American citizens, promoters of democracy, free people of a free land. Yet we also wish that these young people cherish tenderness and sympathy in their hearts for the plight of the Ukrainian nation and that they search for ways to help their people."

Each month, with each new issue the editorial underlined an anniversary of a noted individual, an event or a holiday. In February, the editor devoted her column to honoring the memory of Lesya Ukrainka and Olha Basarab. "February is a month devoted to the undying memory of two Ukrainian women before whom our entire Ukrainian nation bows its head. These most honored giants represent the noblest aims of the spirit

of women as well as purity of character which humanity has ever produced." Many times an editorial gave practical advice, as in the May 1944 issue which dealt with the responsibilities of motherhood: "A mother must raise her child, give substance to its spirit, formulate its true outlook on life and people. Even the best schools cannot take the place of such an upbringing, because to do so successfully it is necessary to find a way to a child's soul and a mother can do that quickly and easily."

Frequently the editor chastised an unwelcome social practice. In the September 1944 issue C. Olesnycky wrote: "Our young people, don't look for many opportunities among us, since up to now we didn't give them any. The philosophy that was brought over from the old world holds that an individual must lose his hair before he's worth something or knows how to do anything — and we view our young generation as babies who must endlessly continue to learn from their elders. We push them away and hold on to those that can be dominated or that need us like helpless infants. The young people that we need, those who could do a lot for us and for Ukraine leave and become successful elsewhere."

BUSINESS OF THE ORGANIZATION

The new OUR LIFE magazine brought a treasure chest of reading material to its readers. Of course, particular attention was paid to the business of the UNWLA since it was a publication of the organization. In its column "News from Headquarters" (*Visti z Centrali*) the leadership could now reach out to Branches and members on a much broader scale, with instructions, information and news pertinent to the organization.

In the February 1944 issue there is a directive to the Branches in this column: "News from Headquarters will be printed in every issue of OUR LIFE. This is an official communique from the Headquarters which MUST be read at every Branch meeting, the contents discussed and the results of these discussions forwarded to Headquarters. One issue of the magazine must be retained by the Branch for its official use."

There was happy news in the column in the June 1944 issue: "We wish to share the joyous news with everyone that in Olyfant, Pa, a new branch of UNWLA, Branch 10, was formed, which took the name "Daughters of Ukraine."

In September, the powers that be at Headquarters took a critical look at the membership and said: "We need more womanly pride, we need to take more care about women's business. Women can help our society in all kinds of matters, but about their own, women's business, they care the least. We lack pride, especially in matters that touch women in particular."

In the October issue, finances were an important topic: "It has come to our attention that the donations to the press fund of UNWLA have somehow dwindled. Is it possible that we have so quickly lost interest in the long

awaited and desired magazine OUR LIFE? From your letters we see that members wish to enlarge the magazine, and that is nice, but can we jump into turbulent waters without seeing the safety of the opposite bank?"

Another column which made a regular appearance was titled "Working for the Community" (*Pry Hromadsky; Roboti*). This column is equivalent to the chronicle of branch activities which appears in OUR LIFE today. In the January issue a report from Branch 16 in Detroit, Michigan stated the following "The most important thing under discussion, at our annual meeting, as was expected, was the new organization publication. It was unanimously upheld by the members that such a magazine is very necessary. The Branch decided to donate \$10.00 to the Press fund immediately, as well as to tax the Branch \$2.00 or more every month in the future."

All Branches of the organization from all over the country reported the agenda of their annual meetings in this column, as well as their participation in community ventures, contributions to the war effort, the extent of their aid to war victims, and cultural events which Branch members sponsored or took part in.

MIGHTIER THAN THE SWORD...

The editor of OUR LIFE used the power of her position to broach a political matter, mainly the moral logistics of post-war Polish boundaries. In the June 1944 issue of the magazine there is correspondence between Connecticut Representative to Congress, Clare Booth Luce and C. Olesnycky, concerning a speech the former made in May honoring the anniversary of Poland's constitution. The editor said: "from reports which appeared in newspapers it seems to me that in your speech the problem of Ukraine and its people, which is the keynote to any analysis of relations between Poland and the Soviet Union, has been omitted." C. Olesnycky went on to say, "that insistence on Poland's rights and freedom cannot be made cosignificant with Poland's rights or special privilege to rule other people without their consent. To oppose any changes in the boundaries of Poland as they existed prior to 1939 means to hand over to Poland several million non-Polish people, the greatest bulk of who are Ukrainian."

C. Luce expressed her thanks "for a kind and interesting letter," and responded: "I did not in this speech make any definite recommendation about the future of the Ukrainians, nor for the geographic site of the post-war Polish boundaries. My reason for avoiding such a recommendation was my belief that these questions are far too big for any individual or any single nation to settle or try to settle."

Annette L. Kmetz, described this correspondence in the July issue of OUR LIFE as "a fine example of how the American people and the government leaders can be constantly reminded of the fate of forty-five million Ukrainian people and their country. It is through such action that the eyes of post-war, politically ambiguous

persons will be kept open." She also urged that "a better acquaintance with all local and state representatives and congressmen should be an important part of the 1944/45 program for the members of UNWLA."

OVERVIEW

There were very many articles which were printed in the first 12 issues of OUR LIFE magazine and they dealt with a rich variety of topics. These topics encompassed many facets of everyday life of the Ukrainian American woman — home, family, community, the political, economic and social order of the day. Many articles gave her an insight into her Ukrainian heritage.

The magazine became important to many people for various reasons. It offered practical advice for the homemaker at a time of economic uncertainty and shortages. It offered consolation to families whose loved ones were physically involved in the war, over and over preaching a message of optimism and victory. It urged

involvement in the war effort through support of and participation in the programs of the American Red Cross and the purchase of war bonds.

OUR LIFE became the champion of Ukrainian identity on American soil. In its countless articles it upheld the value of our proud heritage and constantly reminded them of those left behind in our native land. It reminded mothers of their duty to raise their children as conscientious citizens of this country, yet proud and responsible to their heritage. It convinced, cajoled and chastised, when necessary, but in a caring way. Readers looked to the magazine for comfort and guidance, as if to a loving friend.

Finally, OUR LIFE became the champion of women and women's rights. For the first time Ukrainian American women had a publication all their own, which seriously looked out for their welfare, worried about them, fought for them and guided them.

Forty one years ago a proud and noble tradition was started and it is still going strong.

MARTA BACZYNSKY

PAST PRESIDENTS OF UNWLA

...some brief notes

In commemorating the 60th Anniversary of the Ukrainian National Women's League of America, we honor the achievements of the Presidents of our organization. Their contribution to the UNWLA has promoted the successful growth and development of the first non-political, non-religious Ukrainian women's organization in the United States.

Each president faced unique challenges in office which each solved in her own particular way. This uniqueness became an integral part of the organization and our heritage.

JULIA SHUSTAKEWYCH — April - June, 1925

First president of the UNWLA, whose term in office lasted only a few months. She was nonetheless one of the original initiators of the formation of the organization.

JULIA JAREMA — 1925-1931

As the first long term president of the organization, her guidance sought to formalize programs which the organization developed such as cultural and social welfare programs.

OLENA LOTOTSKY 1931-1934; 1943-1965

A unique and dynamic personality, she guided the organization to exciting new directions. (A full, more complete biography will be given in the December issue of Our Life which will commemorate the 10th Anniversary of the death of O. Lototsky).

ANNETE KMETZ 1934-1935; 1939-1943

First president of the UNWLA who was American-born. The initiator of the first UNWLA official newsletter *Vistnyk SUA*, which first appeared on the pages of the newspaper *America* in 1939. She strived to gear the programs of the organization to the combined interests of Ukrainian-born and Ukrainian-American women.

ANASTASIA WAGNER 1935-1939

She was instrumental in obtaining the charter for the organization. During her term in office the official UNWLA emblem was coined.

STEFANIA PUSHKAR 1965-1971

The promotion of Ukrainian culture particularly folk-art was the primary emphasis.

LIDIA BURASCHYNSKA 1971-1973

Journalist and author, for 21 years the editor of Our Life magazine.

PEOPLE

THE ORGANIZATION I BELIEVE IN!

"The Ukrainian National Women's League of America is the finest Ukrainian woman's organization that I know of, and I've known a few. The mere fact that it has existed and survived through all the hard times in the past is to its credit." Alexandra Riznyk said this firmly and with pride in her voice. She and I sat in her apartment in the dining room, sipping coffee and chatting about her thirty year involvement with her beloved organization.

"I joined the organization in the mid-fifties. I have my mother, who was a longtime member, to thank for that. As a matter of fact her name, Evdokia Lykthey, appeared on the original charter of UNWLA. I went with her to an event that the New York Regional Council was hosting and I looked at all those ladies having so much fun and enjoying such comraderie, that I was very impressed." A. Riznyk explained that this organization suited her to a tee, being non-political and not affiliated with any religious group. "I felt UNWLA was an organization purely for women," she added. In 1957 Alexandra Riznyk formed Branch 53 in Astoria, and remembers it as very nice, as well as how much the new members enjoyed their activities.

Although she recalls her initial membership in the UNWLA as fun, her involvement in the organization throughout the years meant serious contribution and commitment on her part. In addition to serving as president of her Branch for many years, A. Riznyk held the responsible and prestigious post of first vice president of the UNWLA for several terms, not to mention her membership on the various committees on the National Board, the Regional Council as well as positions of leadership in her favorite project, the Ukrainian Museum.

"The Museum is the pinnacle of achievement for the UNWLA. It is the best and most wonderful accomplishment, culturally speaking," said A. Riznyk. "The Museum is a very concrete and real thing, but our people don't really appreciate it. I thought there would be a great response from our communities once the Museum opened, but there was very little and that is disappointing." A. Riznyk praised the Museum management for doing a wonderful job in spite of the lack of space and interest from the Ukrainian community. She sees the Museum as a lasting tribute to our organization and to the women whose efforts helped to make it a reality.

Stately, charming and beautiful, Alexandra Riznyk is an interesting person to talk to. She is a teacher by profession, thereby very articulate. She chooses her words carefully, explaining her ideas thoroughly and her face gently reflects the emotion she feels as she speaks. A. Riznyk has been blind for some time now, but there is no bitterness, no self-pity, nor does she elicit any from the person she addresses.

A. Riznyk, smoked a long brown cigarette and spoke about the people in the organization whom she met in the many years of her membership. Most fondly she remembers Olena Lototsky, who she said was a remarkable woman, friendly and unpretentious, who never ignored anyone, but was kind and helpful. "Lidia Burachynska", Alexandra Riznyk said, "is a lady with a capital L. Most women I met in the organization, I found to be very interesting, each one an individual from whom I could always learn something," she concluded.

Mrs. Riznyk also spoke about the programs and practices of the UNWLA. It disturbed her, she said, that the organization disbands a Branch when members are no longer able to attend meetings due to their advanced age. "There should be a roster of retired Branches so that their activities are not forgotten," said Mrs. Riznyk. On the topic of membership, she also said that it is very important for Branches to keep in touch with members who are absent from meetings. "Someone from the Branch should call these people, tell them about the meeting, show them that the Branch is interested in their membership," she explained.

Speaking about welfare and its role as a program in the UNWLA, Mrs. Riznyk praised the efforts which the organization expands on behalf of its various aid projects abroad. However, she feels that many situations here at home are being neglected, such as programs for senior citizens, which could be developed and maintained by each Region.

Mrs. Riznyk maintains that the organization is still not up to par as far as public relations go. "We need to be more aggressive, find opportunities and friends who will promote our cause," she explained. But she had nothing but praise for OUR LIFE magazine, which she says, is a wonderful publication. Mrs. Riznyk applauded the fine work former editor Uliana Lubowych has put into the magazine, keeping its literary standards at a high level.

With a lot of time on her hands at the present, Alexandra Riznyk uses it to build a new life. "People don't change because they are blind," she states. With fortitude, determination and a meet-life-head-on attitude so characteristic of her, she ventures to learn new ways to function which will make her less dependent on others. Several times a week she attends various programs at the Lighthouse, is learning to read Braille and how to walk with a cane. She also subscribes to the Ukrainian Talking Book program, a recorded tape lending service for the blind based in Cleveland, Ohio.

Mrs. Riznyk is a member of Branch 64. She maintains a running interest in the activities of the UNWLA and last year attended the XX Convention with the help of her daughter, who also recently became a member. "My life has been enriched because of my interest and involvement in our organization," said Alexandra Riznyk.

MARTA BACZYNSKY

FROM OUR READERS....

(with reference to *REACHING OUT*, Feb. 1985)

"The writer points out three reasons why a woman should belong to UNWLA. I would label the first reason *personal*, since the writer speaks about satisfaction derived, emotional fulfillment and gratification in one's private and family life. Having devoted much time to community efforts and as a member of UNWLA I am glad that this point was brought out, since without personal satisfaction and the enthusiastic desire to work in the organization, members many times become passive and even inactive.

The second reason is also valid — our Ukrainian community (hromada) does not appreciate our work. UNWLA and its members should strive to achieve power, influence and prestige which will encourage further commitment to the organization.

The third reason was well taken — we live in Amer-

ica now and we cannot keep ourselves separated from the mainstream of life here.

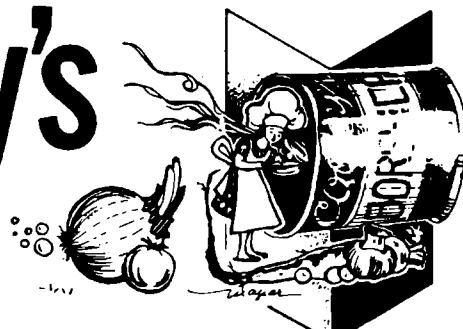
Now I would like to consider another matter — the relationship of the Ukrainian woman to the land of her birth and heritage, the sanctity of the Ukrainian home, participation in the Ukrainian community, preservation of the Ukrainian language. The Ukrainian woman is deeply sympathetic to the fate of Ukrainians in our homeland and she eagerly helps them financially and spiritually. It is this deep attachment to her roots that provokes a desire in the Ukrainian-American woman to become a member of UNWLA.

The previously mentioned reason may be part of reason one, as explained in the article, but I feel its importance should place it in a separate category.

I. Czajkowskyj Clifton, N. J.

CHOU PASTE AND CREAM PUFFS

COOKY'S CORNER

METHOD

Chou paste is a remarkable dough which yields itself to countless presentations, the most commonly known one being the cream puff. Stuffed or garnished, as a dessert or an appetizer, chou paste is versatile and indispensable in any cook's repertoire.

INGREDIENTS

1 cup flour
1 cup water
8 tablespoons unsalted butter, cut into pieces
1 teaspoon salt
4 eggs

1. Put water into heavy saucepan over low heat and add the butter. Sift the flour and salt onto wax paper.

2. When the butter has melted, increase the heat and slide all of the flour off the paper into the water. Stir the mixture until thoroughly combined, then stir until the mixture forms a solid mass that comes away cleanly from the sides of the pan. Reduce heat and stir constantly for three minutes to dry the dough slightly. Remove the pan from the heat and cool slightly.

3. Break one egg into a bowl and add it to the contents of the pan, beating to mix the egg in thoroughly. Repeat with remaining eggs until all the ingredients are smoothly blended.

4. To make cream puffs, cover a buttered baking sheet with parchment paper. Place mound of chou paste, about a tablespoon full on the paper, spacing them 1 1/2" apart.

5. Bake in preheated 400° oven for 20 minutes, or until the cream puffs have more than doubled in size and are lightly brown and firm to the touch. Pierce them and return them to the oven for a few minutes to dry them out. Cool them on a rack. One pound of chou paste makes about fifteen 3" cream puffs. Fill them with pudding, pastry cream, chocolate cream, etc.

ДОПИСИ ВІДДІЛІВ

Учасники панелю (зліва): Лідія Крушельницька, д-р Іван Головинський, Надія Пилипишин-Літепло, Соня Слободян, Олексій Шевченко.
Panelist (l—r): Lidia Krushelnytska, Dr. Ivan Holovinskyi, Nadia Pylypyshyn-Liteplo, Sonia Slobodian, Oleksii Shevchenko.

СВІТЛИЧКА І НАШІ ДІТИ

92-ий Відділ СУА у Менвил, Нью Джерзі zorganizував за старанням голови Тетяни Рішко панель на тему "Світличка і наші діти", який відбувся 2-го грудня 1984 р. в Голідей Інн у Сомервіл, Н.Дж.

Учасники панелю виголосили такі доповіді: д-р Іван Головинський "Інтелектуальний розвиток у шкільному віці"; Соня Слободян — "Програма в садочках"; Надія Пилипишин-Літепло — "Метода Марії Монтесорі й практичне застосування її в світличках"; Лідія Крушельницька — "Українська мова в практиці"; Олексій Шевченко — "Підготовчі класи українських шкіл". Панелем провадила Надя Нинка.

Соня Слободян і Оксана Бокала (члени 4-го Відділу СУА в Нью-Брансвіку) приготували показ навчальних матеріалів пристосованих до праці в світличці. Також були ви-

ставлені знімки дітей під час зайняття і забав у світличці.

Надія Пилипишин-Літепло й Христина Соневицька з Йонкерсу, приготували дитячі забавки, наприклад: "Українське бінго", яке допомагає дітям вивчати українську азбуку; "Торба таємниць", в якій переховують різні предмети, що їх діти доторком мусять розпізнати.

Н. Нинка закінчила панель такими словами: "Виховання української дитини, це обов'язок усієї української громади".

Ми вдячні панелістам за їхні доповіді, які присутні сприймали з цікавістю. Виховники мали нагоду почути цікаві методи й поради й так само розглядати гарно оформлені виставки.

М. Стахів

ЗНАМЕННА ІМПРЕЗА 66-ГО ВІДДІЛУ В НЬЮ ГЕЙВЕН

17-го лютого 1985 р. 66-ий Відділ СУА в Нью Гейвен відсвяткував небуденну імпрезу вручення почесних грамот сестрам д-р Олені Томоруг і Марії Рудницькій. Голова відділу Ірина Гладка привітала вступним словом численно зібраних членкинь і представниць інших організацій. Слава Яхницька подала перебіг праці ювіляток в СУА. Д-р Томоруг і М. Рудницька прибули до Нью Гейвен з соняшної Каліфорнії у 50-их роках. Від перших днів свого поселення, почали організувати відділ СУА. І за короткий час, їх праця увінчалась успіхом. Обидві займали різні становища у відділі й окрузі: голови, скарбнички, референток суспільної опіки, пресової. Дуже цікаві статті д-р Томоруг подавала до "Нашого Життя" і інших часописів. Вона опрацювала кілька рефератів ось деякі з них: про 500 Героїнь та про життя і працю Олени Лотоцької. Була ініціаторкою хору союзнок 66-го Відділу "Ластівка", де була акомпаньоркою. М. Рудницька довгий час була референтка суспільної опіки, збирала фонди на вдержання шкіл в Європі, опікувалася хворими й відвідувала їх. Крім цього, помагала де було потрібно. Це надзвичайно учинні, скромні жін-

ки, які завжди служили нам порадами й своїм досвідом, і з великою посвятою далі працюють для СУА. Їх надзвичайна лагідність і здорове думання, часто рятували нас у безвихідних ситуаціях.

Культурна-осітня референтка відділу М. Гижка коротко розповіла про їх родинне життя. Сестри уроджені Захарієві, виростили в теплій родинній атмосфері в Західній Україні. Д-р Томоруг це історик, заміжня була за сл. п. інж. Томоругом, а Марія вийшла заміж за інж. М. Рудницького, який, ще в Україні згинув від ворожої руки окупанта й там також трагічно стратила свого єдиного сина. Сильна любов сестри дала їй силу пережити ці трагедії.

Голова округи Л. Фіцалович подякувала паням за їх жертвенну довголітню працю в організації і запропонувала проспівати многоліття дорогим і шановним ювіляткам.

Вкінці І. Гладка вручила їм грамоти за їхню працю в СУА. Ювілятка з великим зворушенням подякувала всім за цю несподівану імпрезу й побажала нам дальших успіхів у нашій праці.

Л. Фіцалович

РІЧНІ ЗБОРИ

20-ИЙ ВІДДІЛ, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. ПА.

Річні загальні збори відбулися 12-го березня 1985 р. Від Окружної Управи була присутня Дарія Федак. Зборами провадила Лідія Дяченко.

Нова Управа: Лідія Бурачинська — голова, Євгенія Новаківська — перша заступниця, Марія Харина — друга заступниця і пресова референтка, Марія Касіян — протоколярна секретарка, Марія Сенейко — кореспонденційна секретарка, Ірина Качанівська — скарбник.

Референтки: Аня Літинська — організаційна, Лідія Дяченко — культурно-освітня і мистецька. Лідія Бульба — імпрезова, Ольга Гаврилюк-Вареля і Анна Борис — суспільна опіка, Мирослава Прокопович і Марія Касіян — господарські.

Контрольна Комісія: Наталія Стефанів — голова, Варка Швед і Марія Лупань — члени

Марія Харина,
пресова референтка

54-ИЙ ВІДДІЛ, ВІЛЬМІНГТОН, ДЕЛ.

Річні загальні збори 54-го Відділу США ім. 500 Героїнь, у Вільмінгтон, Дел. відбулися 17-го березня 1985 р. Від Окружної Управи були присутні голова Ростислава Матла й секретарка Галя Гомзяк. Зборами провадила Ірена Щерба, а Галина Шатинська протоколювала.

Нову управу на 1985 рік вибрано в такому складі: Марія Ясінська Мурована — голова й референтка мистецтва, Анна Гринишин — перша заступниця голови, Ірена Щерба — друга заступниця голови й організаційна референтка, Ірена Білон — секретарка, Марія Дзвончик — скарбник.

Референтки: Ольга Паранчак — організаційна, Богуслава Бас — культурно-освітня, Христя Мурована Гайдел — імпрезова й фінансова, Віра Білінська — пресова, Марія Пазуняк — зв'язків, Катерина Гусак — суспільної опіки, Стефанія Грицушко, Неля Ділай, Марія Ріц, Марія Корженівська, Марія Букай — господарські, Марія Матвійків — вільний член управи, збирає передплати "Нашого Життя".

Контрольна Комісія: Стелла Маер, Віра Григорович, Анна Тур, Катерина Глинянська, Іванна Дицьо. **Ірена Щерба**

66-ИЙ ВІДДІЛ, НЬЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Річні загальні збори відділу відбулися 17-го березня 1985 р. Від Окружної була присутня голова Лідія Фіцалович.

Склад нової управи: Ірина Гладка-голова, Александра Кизик—заступниця, Марія Висовська- секретарка, Ростислава Яхницька-скарбник.

Референтки: Анна Гіна-організаційна, Оріся Марків-культ. освітня, Лідія Козюпа-фінансова, Евстахія Матвієнко-сусп. опіка, Лідія Фіцалович-пресова, Ольга Духновська-господарська.

Контрольна комісія: Олена Томоруг-голова, Марія Рудницька, Віра Гусак-члени.

Лідія Фіцалович
пресова

78-ИЙ ВІДДІЛ, ВАШІНГТОН, Д.К.

3-го березня, 1985 р. відбулися Загальні Збори відділу.

Вибрано нову управу в наступуючому складі: Марта Терлецька — голова, Богданна Гелета — заст. голови, Даря Мелех — протоколярна секр., Христина Воевідка — кореспонденційна секр., Аполонія Книш — скарбник.

Референтки: Христина Воевідка — пресова, Марта Базарко — виховна, Ксеня Кузьмич — організаційна, Квітка Пашин — культ-освітня, Христина Громоцька — імпрезова, Стефанія Іваськів — суспільна опіка, Тамара Вітковицька — господарська, Лідія Яросевич — зовнішних зв'язків.

Вільні члени: Міра Залуцька, Марта Юлейн, Оля Білик.

Контрольна Комісія: Христина Паславська — голова, Стефанія Дячок, Ірина Ставнича — члени.

Номінаційна Комісія: Ярослава Оришкевич — голова, Мотря Слоневська — член.

Х. Воевідка,
секретар

82-ИЙ ВІДДІЛ, НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

Річні загальні збори 82-го Відділу США в Нью-Йорку відбулися 24-го лютого 1985 р. в присутності голови Окружної Управи, Лідії Магун.

До управи на 1985 рік увійшли: Іванна Клим — голова, Александра Кіршак — заступниця голови, Наталія Канюга — кореспонденційна секретарка, Лідія Стасюк — протоколярна секретарка, Надія Попель — скарбник.

Референтки: Дора Бриттон — організаційна, Ірина Іванчишин — культурно-освітня, Ольга Трачук — мистецька, Софія Серафін і Ольга Гірна (заступниця) — суспільної опіки, Мирослава Мирошниченко — пресова, Юлія Криси й Анна Стасів — господарські.

Контрольна Комісія: Ольга Соневицька, Корнелія Лонкевич, Ольга Яхно.

Мирослава Мирошниченко,
пресова референтка

86-ИЙ ВІДДІЛ, НЬЮАРК, Н.ДЖ.

Річні загальні збори 86-го Відділу США ім. Олени Теліги відбулися в неділю 24-го лютого 1985 року в Пластовій домівці в Ньюарку. Зборами провадила президія в складі: Ірина Чайківська — голова, Віра Мицьо — секретарка. Ірина Чайківська репрезентувала Окружну Управу США, Нью Джерзі.

Нову управу вибрано в такому складі: Оля Гнатейко — голова, Оксана Стеранка — заступниця голови, Віра Мицьо — секретарка, Надя Іванчук — кореспонденційна секретарка, Люба Лапичак — скарбник.

Референтки: Ліда Гайдучок — культурно-освітня і музейна, Леся Яськів — імпрезова, Анна Кравчук, Таїсса Турянська — суспільної опіки й стипендій, Оля Тритяк — зв'язків, Анна Твардовська — пресова, Александра Стебельська — передплат "Нашого Життя", Люба Гуралечко й Уляна Тимкевич — господарські.

Контрольна комісія: Наталка Клапичак — голова, Мирося Граб і Марія Полянська — члени.

Анна Твардовська,
пресова референтка

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ЧІКАГО

Хроніка за 1984 рік

ВІДДІЛ	МІСЦЕВІСТЬ	ГОЛОВА
6-ий	Чікаго	Н. Завадович
16-ий	Міннеаполіс	М. Петришак
22-ий	Чікаго	М. Ганкевич
29-ий	Чікаго	О. Ванджур
31-ий	Віскансин	О. Магур
36-ий	Чікаго	Т. Слободян
51-ий	Мілвокі	У. Тушинська
74-ий	Чікаго	І. Полович
77-ий	Чікаго	В. Косогор
84-ий	Чікаго	М. Ріпецька
101-ий	Чікаго	Д. Гірняк
102-ий	Манстер	І. Головата
110-ий	Міннеаполіс	Л. Луцик

Окружна Управа СУА в Чікаго складається з таких осіб: Евстахія Струтинська — голова; Валя Хранівська й Наталія Завадович — заступниці голови; секретарки: Олена Турула — протоколярна; Лена Басюк — кореспонденційна; Марія Юзефович — заступниця; Люба Шеремета — скарбник; референтки: Юлія Кукурудза — організаційна; Ангеліна Самбірська — культурно-освітня; Оксана Казанівська — виховна; Олена Харкевич — музею і мистецтва; Валентина Скороход-Хома — пресова; Віра Трошук і Ірена Гаджера — суспільна опіка; Марія Гірняк — господарська; Іванна Кіт і Олена Галадза — зовнішніх зв'язків. Контрольна комісія: Марія Семків — голова, Неля Бріджман і Параска Завертайло — члени, Віра Хрептовська — вільний член. Анна Білинська — адміністратор домівки.

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА

6-ий Відділ: Міля Кавка — референтка. Відділ нараховує 48 членів. Щомісяця відбуваються засідання управи й сходи відділу. У травні голова відділу, Н. Завадович і О. Дацьків брали участь в ХХ Конвенції СУА в Нью-Йорку. Під час "Дня Союзанки" відбувся показ спортивного одягу, який зорганізувала С. Мартинюк. Відділ подарував "Перший Вінок" до місцевої бібліотеки.

22-ий Відділ: Анна Білинська-реф. Це найстарший відділ СУА в Чікаго й нараховує 80 членів. Кожного місяця, крім липня і серпня, відбуваються сходи управи та ширші сходи. 14. X. 84 було відзначено 35-ліття відділу. На Окружному З'їзді, 20. X. 84 було перевибрано на голову Е. Струтинську, Марії Юзефович надано почесне членство. Голова відділу М. Ганкевич і Марія Кецала були на ХХ-ій Конвенції СУА.

29-ий Відділ: Ольга Дяченко-реф. Відбуто одне засідання управи й 7 ширших сходин. Голова, дві делегатки й один гість взяли участь у Конвенції СУА. Відділ вислав всі обов'язкові фінансові вплати до СУА.

31-ий Відділ: Євгенія Голярник-реф. У січні відвідали з колядою українців і союзнок, які живуть у Вісконсин Делс. У відділі відбулося свячене, доповідь "Великдень", а в травні була прочитана доповідь "В поклони матерям".

74-ий Відділ: Ірина Дмитерко-реф. Відділ має 34 членів, приєднано 2 членів. До місячних сходин приготуються гутірки, відбуваються курси писання писанок, вишивання та печення короваїв.

77-ий Відділ: Валентина Скороход-Хома-реф. Відділ має 20 членів, приєдналась Т. Сідельник, а В. Ткачинська, активна членка відійшла у Вічність. Референтка взяла участь в ХХ-ій Конференції СУА. Протягом року відбулися річні збори та сім ширших сходин, пересічна присутність 13. До складу окружної управи входять 2 членки з відділу.

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА

6-ий Відділ: Стефа Галицька-реф. З ініціативи голови відділу, Н. Завадович та Ю. Кашуби заснувано світличку "Садочок вишневий", яка має 19 дітей.

29-ий Відділ: Виховна комісія — Віра Трошук, Оксана Ванджур. Виховна комісія записала до світлички 50 дітей. Світличка має учительку, помічницю та батьківський комітет. У червні відбулася "Вишивана забава", закінчення шкільного року й випуск старших дітей з відповідними свідоцтвами. За старанням відділу, в грудні була влаштована традиційна маскарада. На забавах були присутні пересічно

"Садок вишневий" світличка 6-го Відділу СУА. Зліва: Галя Чировська (вчителька), Юля Кашуба (адміністратор).
 "Sadok Vyshnevyy" nursery sponsored by UNWLA Branch 6. (l—r): Halia Chyrovska — teacher, Julia Kashuba — administrator.

200 дітей разом з батьками. Крім цього світличку відвідали дентисти (д-р Дашко й Вишницький), які розказували дітям про гігієну зубів та пожарники з фільмом. Діти мали нагоду оглянути як провадиться праця в пекарні та відвідати пожарню. Зайняття відбуваються три рази на тиждень.

101-ий Відділ: Люба Климкович-реф. Референтка й Валя Хранівська підготували гру "Олімпіяду" для молоді віком від 7 до 13 років.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА

6-ий Відділ: Лариса Матусяк-реф. Стараннями референтки була прочитана доповідь про політ'язнів, яку приготували З. Бігун і О. Гарасовська. Відзначено 100-ліття Українського Християнства в Америці, на цю тему приготувала доповідь д-р Д. Маркусь. Члени відділу взяли участь у виставці "Юкренієн Віледж Асоційшен". Відбулися 2 прогульки до театру.

16-ий Відділ: після висвітлення прозірок з подорожі по Україні, зав'язалась жвава розмова.

22-ий Відділ: Лена Басюк-реф. У березні й квітні влаштовані курси печива, вишивання, роблення прикрас на ялинку та декорування тортів.

29-ий Відділ: Параска Завертайло-реф. Наширших сходах були прочитані такі доповіді: "100-ліття Української еміграції в Америці" — д-р Дарія Маркусь; "Український Народний Музей в Чикаго" — мгр. Еміліян Басюк; "Митрополит Василь Липківський" — Валентина Скороход-Хома "Опіка хворих і старших віком" — Ольга Капсолоулюс; прочитана стаття "Якою повинна бути членка організації" — Лідії Бурачинської. Реф. прочитала доповідь на тему: "Роля жінки в житті української дитини на чужині", а на святочних сходах — "Різдвяні вірші".

31-ий Відділ: У грудні на програмі, яку спонзорувала "Крищен Вумен", у Вісконсин Делс, молода союзниця Марія Ричардс, прочитала "Українські різдвяні традиції". Цю програму підготувала Ірина Кузик.

51-ий Відділ: Іванка Ричардсон-реф. прочитала на сходах реферати після яких відбулися дискусії.

74-ий Відділ: д-р Тамара Тимчурак-реф. Кожного року відділ підготовляє і обслуговує кіоск українського народного мистецтва на осінньому фестивалі парафії св. Йосифа й бере участь в "Дні Союзянки", які організує Управа Округи Чикаго.

77-ий Відділ: Анна Мішалова-реф. У лютому Марія Юзефович прочитала реферат про Валентину Петрієнко. У травні В. Скороход-Хома прочитала реферат з нагоди "День Матері". У листопаді голова В. Косогор запросила на збори мгр-а Е. Басюка, який розказав про Український Національний Музей в Чикаго. Після цього А. Мішалова прочитала реферат про Миколу Хвильового.

84-ий Відділ: Володимира Демус-реф. Відділ влаштував три літературні вечори присячені поетам: Вірі Вовк, Богданові І. Антоновича. В імпрезі взяли участь проф. Б. Рубчак та Микола Француженко, рецитатор з Вашингтону. Під час вакацій відбувся традиційний родинний пікнік. Присутні мали нагоду почути цікаві враження Ганни Черинь з її подорожі до Бразилії та про зустріч з Вірою Вовк.

102-ий Відділ: організував у грудні поїздку до Чикаго на українську різдвяну програму, яка відбулася в Музеї Науки й Промислу.

ІМПРЕЗОВА РЕФЕРЕНТУРА

6-ий Відділ: Рената Шандра й Діана Мінкович-референтки. Відділ влаштував успішні великодні й різдвяні ярмарки. Співпрацювали з 65-им Відділом, з Нью-Йорку у спровадженні української ноші з Нью-Йорку до Урбану, Ілл. На запрошення відділу, маєстро Мирон Левицький з Торонто мав першу виставку в Чикаго.

22-ий Відділ: Марія Кецала-реф. 5-го травня відбувся літературний вечір письменниці Іванни Савицької-Павліш, на якому виступала співачка Христина Карпевич. 9-го грудня відділ включився до програми "Українського дня", яка відбувається щороку під час різдвяних свят в Музеї Науки й Промислу. Крім цього, брали участь в імпрезі "День Союзянки" та з цієї нагоди редакційна колегія під проводом І. Горчинської видала одноднівку п. н. "Всього потроху".

29-ий Відділ: в листопаді зорганізував виставку мисткині Роксоліани Гіліцінської. Слово про життя і творчість мисткині сказала Дарія Ярошевич. Відділ взяв участь в "Дні Союзянки" і подарував одну картину на льотерію.

51-ий Відділ: Мирослава Цибрівська-реф. Існує хор при відділі який виступав на "Свято Державности" й на "Свято Шевченка". У квітні був приготований парафіяльний великодній обід як подяку за можливість вживати церковну залю для сходнин. Члени відділу приготували півгодинну програму, яка буде показана місцевим телевізійним станціям. У програмі показано вишивку, танці, куховарство, писанки та українські звичаї. У листопаді проведено "Українську кухню" на "Інтернаціональному базарі".

101-ий Відділ: Мотря Мельник-реф. Протягом 1984 року відділ влаштував різноманітні імпрези: на початку квітня "Показ моди", 27-го жовтня відбулися традиційні "Вишивані вечорниці", 11-го листопада був влаштований "Показ футер", а 18-го листопада відбулася надзвичайна імпреза "Показ яворівської ноші". Ці прекрасні стріжі моделювали союзянки, їхні чоловіки й діти.

МУЗЕЙНО-МИСТЕЦЬКА РЕФЕРЕНТУРА

51-ий Відділ: Раїса Дорошенко — реф., відповідала за виставку української хати, яка є в показі "Європейське село". У листопаді була зорганізована триденна виставка українських різдвяних звичаїв на "Інтернаціональному базарі". У грудні був влаштований показ українських вишивок і різдвяних прикрас в місцевім музеї.

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

6-ий Відділ: Іра Мякуш — реф. Відділ опікується "Бабусею" часто її відвідує і передплачує "Наше Життя". У квітні відділ вислав 15 пакунків з одягом й деякі з крейдами та книжками для малювання для сиріт в Польщі.

16-ий Відділ: Олена Романовська — реф. Відділ відвідував своїх членів та інших українців у старечих та приватних домах. Референтка опікувалася ними, купувала харчів і помагала у всьому що їм потрібно.

22-ий Відділ: Люба Шеремета — реф. Відділ займається добродійною працею, збираючи фонди на стипендії, грошеві допомоги, висилки пакунків до Польщі, Бразилії і Аргентини. До Бразилії і Польщі вислано 1265.00 дол. на стипендії, 200.00 дол. грошевої допомоги, книжки й шкільне приладдя. До Аргентини 20 пакунків з одягом і 50.00 дол. Для "Бабусь" передплачують 6 примірників журналу "Наше Життя". Також, відділ склав 100.00 дол. на Фонд Політичних В'язнів і 100.00 дол. на церкву в Польщі.

29-ий Відділ: Катерина Івасишин — реф. Вислано картки з привітаними до політичних в'язнів, з побажанням до хворих. Під час року суспільна опіка відвідала 5 людей в старечих домах. Зорганізували продаж уживаних речей домашнього вжитку. Передали 50.00 дол. Суспільної Опіки при Окрузі на покриття коштів висилки пакунків.

31-ий Відділ: Рома Кузик — реф. Відділ придбав 2 стипендії до Південної Америки. На прохання священника в Югославії, члени перевели збірку в громаді, а зібраних грошей в сумі 1000.00 дол. переслали йому на викінчення церкви. Вислали 8 пакунків з уживаним одягом до Бразилії і 12 пак. до Польщі.

51-ий Відділ: Софія Пашковська й Наталка Оліг — реф. Відділ помагає хворим і потребуючим в громаді. Вислано 15 пакунків з одягом українським інтернатам, а 2 пак. з одягом, харчами й 50.00 дол. потребуючим у Польщі.

74-ий Відділ: організував різдвяний ярмарок та продаж уживаних речей, а прибуток з цього призначили стипендіятам в Бразилії і Польщі.

77-ий Відділ: Валентина Скороход-Хома — реф. Вислали картки з привітаними політичним в'язням і картки поздоровлення і побажання членам відділу. До Бразилії відділ вислав 9 пакунків з уживаним одягом та опікується старшою жінкою в Чикаго.

84-ий Відділ: Тетяна Шпур — реф. До Польщі вислано 1 пакунок а сиротам в Бразилії — 6 пакунків і 50.00 дол. Дякуючи подружжям Демусам та Смикам, а частинно відділові, допомагали двом студентам в Бразилії, вислаючи їм стипендії.

101-ий Відділ: Соня Гриневич — реф. 19-го травня влаштували продаж уживаного одягу. Вислано 5 пакунків до Бразилії. Перед святами члени відвідали українців у старечих домах в Чикаго й обдарував їх харчами.

102-ий Відділ: Вероніка Бардиш — реф. Вислали 5 пакунків з одягом до Бразилії і 3 пак. до Польщі. Опікувались хворими членами й їхніми родинами. Вислали три стипендії: до Польщі, Бразилії і для Українського Католицького університету в Римі. Відділ вислав 50.00 дол. для Сестер Василянок в Югославії. Відділ був господарем бенкету з нагоди "Січневих роковин", дохід з імпрези (176.00 дол.) був висланий на фонд допомоги жертвам повені в Бразилії.

РЕФЕРЕНТУРА ЗВ'ЯЗКІВ

29-ий Відділ: Іванна Кіт — реф. брала активну участь в організації "Американці за людські права" і в праці "Комітету Оборони людських прав в Україні". Пояснювала членам відділу як писати листи до конгресменів і сенаторів у справі створення Комісії для Дослідження Голоду на Україні в 1929-1933 рр. У цій справі роздала листівки, щоб члени вислали до сенатора Персі, Голови Комітету Закордонних Справ. У липні взяла участь в конференції в справах відносин з Центральною Америкою, Ізраїлем і Советським Союзом. На конференції референтка мала нагоду інформувати про українську проблематику. В осені включилася до комітету, який займався перевибом сенатора Персі. Писала й заохочувала членів писати листи до Черненка та інших советських провідників, з протестом щодо їхнього відношення до М. Горбала, Й. Зісельса та В. Марченка.

51-ий Відділ: вислав багато листів до Президента США, сенаторів і конгресменів відносно створення Конгресової комісії для Дослідження Голоду на Україні.

77-ий Відділ: Текля Смаль — реф. Член відділу, Неля Бріджман послала лист до репортера телевізійної станції в Чикаго з приводу зневажливого вислову в його коментарі про Голод на Україні. Для докладнішого вияснення вислала йому книжку Мирона Долота, "Хто їх забув і чому".

84-ий Відділ: співпрацював з організацією, що веде акцію в обороні українських політичних в'язнів.

102-ий Відділ: вислав листи-петиції: 5 до сенаторів і конгресменів в справі створення спеціальної комісії для дослідження Голоду в Україні. Один лист з підписами членів до Президента США в справі Горбала і Зісельса.

РАДІЄВА

22-ий Відділ: Люся Самбірська — реф. При відділі існує Радієва колегія, яка щотижня передає цікаву програму на радіопрограмі подружжя Самбірських.

29-ий Відділ: Ірена Олексюк — реф. подавала оголошення про імпрези відділу й світличку. Також, прочитала спомин "Відвідини в рідному місті Комарні" на радіопрограмі 22-го Відділу. Призначено 75.00 дол. на радіопрограму СУА, Л. Самбурської.

77-ий Відділ: Валентина Скороход-Хома — реф. Прове-ла декілька переселань Союзу Українок на радіо-програми Самбірських. У березні про поета-неокласика Михайла Драй-Хмару, в квітні, червні й серпні про св. п. Митрополи-та Василя Липківського, який вирвав з московської домо-вини автокефалію української Церкви. У грудні поінформу-вала слухачів про діяльність референтури Суспільної Опі-ки нашого відділу.

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА

22-ий Відділ: Мирослава Шевчик — реф. Відділ тримає зв'язки з громадою при допомозі оголошень, дописів, ре-цензій в часописах "Нова Зоря", "Наше Життя", "Українське Життя", "Свобода" та в англomовній пресі "Сан Таймс", "Гералд — Нортвест", "Аур Віледж Войс". 69 членів перед-плачують журнал "Наше Життя". Відділ має свою бібліотеку і завдяки Іванни Городиської щороку побільшується но-вими книжками.

29-ий Відділ: Галя Коленська — реф. Написала про за-гальні збори до "Нашого Життя", про працю відділу до Конвенційної книжки СУА, до одноднівки "Всього потро-ху". Переслано на Запасний Фонд "Нашого Життя" 50.00 дол., а від членів відділу 25.00 дол. Відділ передплачує "Наше Життя" для учительки світлички, яка не є союзня-кою.

77-ий Відділ: Неля Бріджман — реф. написала про працю відділу до Конвенційної книжки СУА. До "Нашого Життя" вислано інформації про загальні збори та одну по-смертну згадку. В. Скороход-Хома написала про відділ до одноднівки 22-го Відділу "Всього потроху".

101-ий Відділ: Оксана Яцьків — реф. написала хроніку відділу для "Нашого Життя" та вислала місячні повідом-лення членам відділу.

ГОСПОДАРСЬКА РЕФЕРЕНТУРА

6-ий Відділ: Дарка Плишкевич — реф. Від 1-го до 2-го грудня відбувся різдвяний ярмарок, а весною — весня-ний.

22-ий Відділ: Анна Кучма — реф. У травні й грудні були влаштовані базари, буфети й лотерію.

29-ий Відділ: Слава Сенюта й Богданна Присташ — реф. Приготували "кантину" на "День Союзянки", буфет на дитячу забаву. на виставку Р. Іліцінської і на святочні схо-дини відділу.

74-ий Відділ влаштував різдвяний базар та продаж уживаних речей, щоб мати прибуток здобути фондів.

77-ий Відділ: Ліда Отрошко — реф. У жовтні п. Хлипняч показав як робити вареники вживаючи спеціальну форму яку він продукує. Референтка приготує каву й солодке відділові, на "День Союзянки" та на інших імпрезах.

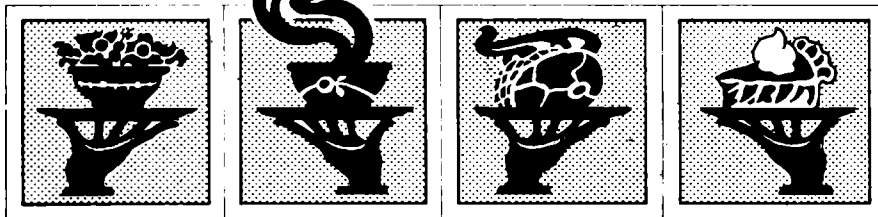
84-ий Відділ: Гуня Гроц — реф. Відділ влаштував різ-двяний базар.

101-ий Відділ: Гандзя Скуб'як — реф. Під час всіх ім-през референтка приготувала й відповідала за буфет.

102-ий Відділ: Роза Гріп і Олена Шевців — реф. Влаш-тували 2 базари: великодний і різдвяний.

Валентина Скороход-Хома

наше харчування

Подала О. ПОГОЖ

РИЖОВА ЗАПІКАНКА З РОДЗИНКАМИ

2 скл. рижу

2 яйця

1 горн. молока

1 кістка масла або маргарини

1/2 горн. цукру [або до смаку]

1/2 чайна ложка солі

1 горн. родзинок

Скляна посудина 10" × 15" × 2 1/4"
до печива.

1. Зварити риж на густо.

2. Вимастити посудину марга-риноу.

3. У великій мисці змішати зверений риж з молоком, яйцями та цукром, додати родзинки.

4. Викласти все до вимашеної посудини.

5. Покраяти масло або марга-нину на тоненькі шматочки й роз-класти зверху рижової маси.

6. Пекти на 350 біля 30 хвилин або аж зарум'яниться.

7. Подавати теплою або холодною з сметаною.

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА

Вплатили від 1-го до 31-го березня 1985 р:

1000.00 дол.: Н. Чорний, Форт Лі
400.00 дол.: Н. Кліш, Філядельфія; В. і Н. Шкільник, Акрон (через 33-й Відділ СУА).
364.00 дол.: 64-ий Відділ СУА
300.00 дол.: Е. і П. Вишницькі, Ельвуд Парк (через 29-ий Відділ СУА); М. і І. Горбачук, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); Л. і Я. Закревські, Міделвілледж; М. Кучер, Нью-Йорк; М. Сосяк, Лайтем;
255.00 дол.: М. і О. Мочула, Кліфтон (через 70-ий Відділ СУА)
250.00 дол.: 29-ий Відділ СУА; Е. Іванців, Арлінгтон; Й. Гентош, Філядельфія; Т. Шепілявий, Скенектаді (через 49-ий Відділ СУА)
210.00 дол.: М. і Л. Прокоп, Нью-Йорк
205.00 дол.: Р. і В. Глух, Елмгурст
200.00 дол.: Н. і Н., 28-ий Відділ, 33-й Відділ, 121-ий Відділ СУА, 1-ша Дівізія, Ньюарк; В. і К. Воловодюк, Чатгам Тавншир (через 86-ий Відділ СУА); І. Гаврилів, Філядельфія; А. Гомик і І. Мельник, Бріджпорт; С. Гулик, Джирарад (через 33-й Відділ СУА); С. Душанівська, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); М. Крамачук, Рочестер; О. і З. Литвишинин, Чікаго (через Окружну Управу — Чікаго); М. Сидір, Парма; Р. і Л. Смик, Кол Сіті; М. Соробей, Нью-Йорк; В. Сосяк, Лайтем; М. Рудик, Нью Гейвен; О. Татомир, Левіттавн
150.00 дол.: Отець і пані матка Любинські, Нью Брітен; 7-ий Відділ СУА; В. і М. Барагура, Вудгейвен; Я. Болинський, Гантінгтон; Р. і М. Грабець, Парма (через 33-й Відділ СУА); Л. Медицька, Парма (через 33-й Відділ СУА); В. Мельник, Бофало (через 49-ий Відділ СУА)
100.00 дол.: Я. і Б. Бігун, Мейпелвуд (через 28-ий Відділ СУА); М. і Т. Депутат, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); І. Івахів, Денвер; О. Салдит, Амгерст (через 49-ий Відділ СУА); Д. Яросевич, Гадфрїй
50.00 дол.: О. Городиська, Левіттавн; Х. Мельник, Левіттавн; М. Сайкевич, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); О. Татомир, Левіттавн; А. Юрченко, Елізабет
25.00 дол.: Ю. і О. Яцусь, Елізабет
20.00 дол.: О. Бережницька, Чіктовага (через 49-ий Відділ СУА); Й. Білінська, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); М. Коропей, Бінггтон (через 9-ий Відділ СУА); В. Левчук, Бофало (через 49-ий Відділ СУА)
10.00 дол.: Н. Паславський, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); В. Регуля, Бофало (через 49-ий Відділ СУА); Т. Савицька, Ріверсайд (через 49-ий Відділ СУА)
5.00 дол.: П. Гавришко, Бофало (через 49-ий Відділ СУА)

Щиро дякуємо
Таїсса Турянська
скарбник комісії стипендій СУА

У пам'ять померлих членок **29-го Відділу СУА:** Віри Олексій, Ліди Залуцької і Люби Веселовської; складаємо **150.00 дол.** на Стипендійний Фонд СУА та **100.00 дол.** для Лукії Бугальчук в Бразилії. **29-ий Відділ СУА в Чікаго.**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ірини Гошовської** зложили приятелі й членки 64-го Відділу СУА в Нью-Йорку **364.00 дол.** на Стипендійну Акцію в Бразилії для її стипендіятки **Івонни Писклевич:** по **50.00 дол.** — Літературно-Мистецький Клюб, Ольга й Роман Гаєцькі, Ірина Дорожинська; **25.00 дол.** — Марія Підгородецька;

20.00 дол. — Квітка Стецюк, Дана Чехович, Ірина Дачко, Орест і Марічка Слупчинські; **15.00 дол.** — Мирон Заліпський; **10.00 дол.** — Євгенія Корчинська, Марія Барагура, Іванна Рожанковська, Дарія Цвіль, Уляна Старосольська, Марія Менцінська, Василь Расяк, Люба Артимішин; **5.00 дол.** — Іванна Шепарович, Марія Шепарович; **4.00 дол.** — Лев Рейнарович.

У пам'ять моєї матері бл. п. **Аврелі де Валлеу-Кліш** у 40-ліття її смерті складаю **400.00 дол.** на Стипендійний Фонд СУА. **Неоніля Кліш.**

У сорокріччя смерті мого друга бл. п. **д-р Володимира Лукашевського** складаю **1000.00 дол.** на оплату студій студента теології в Бразилії. **Олена Чорний і син Богдан Лукашевський.**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Стефанії Суботин**, матері наших приятелів Роми й Зенона Васильців, пересилаємо **25.00 дол.** на Стипендійний Фонд СУА та складаємо сердечні співчуття. **Орися і Юрій Яцусь.**

У пам'ять шкільних товаришок з Учительської Р. Ш. Семінарії в Самборі: св. п. **Соні Татомир і Лідії Рудко** й на свіжу могилу **Марії Греуч-Менцінської** складаю **20.00 дол.** на Стипендійний Фонд у Бразилії. **Мельвіна Коропей (член 9-го Відділу СУА).**

У другу річницю смерті бл. п. **Софії з Терешкевичів Татомир** в її імені вкладаємо **350.00 дол.** до Стипендійного Фонду при СУА. Олександра Татомир, Остап Татомир, Олександра Городиська й Христіана Мельник.

Замість квітів на могилу бл. п. **Степана Шипилявого** зложили через 49-ий Відділ СУА: **100.00 дол.** — Марія і Іван Горбачуки; **по 30.00 дол.** — Надя і Маркіян Гадзевичі, Ева й Степан Ковтало.

У першу річницю смерті моєї дорогої дружини **д-р Марії Ярославни зі Шмігельських Яросевич (+ 17. II. 84)** складаю **100.00 дол.** як жертву на потреби освіти незаможної української молоді. **д-р Дмитро Яросевич.**

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Замість квітів на могилу проф. д-ра **Осипа Андрушкового** складаю **15.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" **86-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н. Дж.**

У пам'ять нашої дорогої бл. п. **Марії Бараник**, яка відійшла у Вічність 19. I. 85, складаю **15.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Членки 77-го Відділу СУА в Чікаго.**

У пам'ять моєї дорогої мами бл. п. **Юліяни Белей** складаю **15.00 дол.** на передплату "Нашого Життя" для Бабусі. **Люба Домбчевська, Рочестер, Н. Й.**

У світлу пам'ять покійного інж. **Омеляна Богачевського**, чоловіка нашої членки Ольги складаємо **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Управа й членки 43-го Відділу СУА у Філядельфії.**

У пам'ять моєї доньки сл. п. **Любомири Бойко** жертвую **50.00 дол.** на Видавничий Фонд "Нашого Життя". **Кароліна Конрад**

У світлу пам'ять покійної **Любомири Бойко**, невіджалуваної доні нашої членки Кароліни Конрад, складаємо **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Управа й членки 43-го Відділу СУА у Філядельфії.**

У світлу пам'ять бл. п. **Івана Винника**, батька нашої членки Оксани Миськів, складаємо **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Шановній родині висловлюємо глибоке співчуття. **Управа й членки 82-го Відділу СУА в Нью-Йорку**

У пам'ять дорогої сестри бл. п. **Нелі Вовк** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Емілія Русин**

Замість квітів на могилу бл. п. **Валентини Ворони**, матері нашої членки Надії Л. Хойнацької, членки 84-го Відділу СУА, складаємо на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" **60.00 дол.** по **10.00 дол.:** Віра Боднарук, Володимира Демус, Марія Ріпецька; **по 5.00 дол.:**

Ольга Стефанська, Марта Гайдук, Туня Грод, Катерина Черняк, Таня Шпур, Антоніна Шкірпак.

Замість квітів на могилу бл. п. **Валентини Ворони**, матері нашої членки Надії Л. Хойнацької, пересилаємо **10.00 дол.** на Запасний Фонд журналу "Наше Життя". **Управа 84-го Відділу СУА в Чікаго.**

Замість квітів на могилу бл. п. **Тадея Гусара** складаю **5.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя", сестрі Марійці з родиною складаю сердечне співчуття. **Евгенія Милян**

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої мами **Параскевії Гадач** складає **20.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" через 48-ий Відділ СУА. **Надія Кузьма**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Галі Дармограй** складають **200.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Членки 1-го Відділу.**

Замість квітів на свіжу могилу моєї мами бл. п. **Анни Дорош**, членки 5-го Відділу СУА у Дітроїті, складають **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Прибраний син Василь Дорош з родиною**

У 14-ту річницю смерті моєї дорогої мами **Ірини Михайлів Дурбак** складаю **20.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Марія Дурбак**

Замість квітів на могилу дорогого бл. п. **Евгена Колянковського**, брата нашої свахи **Марії Герус Мартюк** складаємо **25.00 дол.** на Запасний Фонд "Нашого Життя", а синові, сестрі, братам і сестринкові з родинами висловлюємо сердечні співчуття. **Роман й Ірена Левицькі**

У пам'ять моєї мами **Ольги Літинської** складаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Син Володимир Літинський.**

У пам'ять моєї матері бл. п. **Я. Ніщененко** складаю **15.00 дол.** на предплату "Нашого Життя" для незаможної жінки. **Дарія Конох**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ярослави Ніщененко** складаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Ліда Колодчин**

Замість квітів на могилу сп. п. **Наталії зі Станецьких Саєвич** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складаю **10.00 дол.** **Ст. Ліскевич**

У пам'ять бл. п. **Дарії Ярославської Столярчук** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Ольга Перхорович**

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої краянки бл. п. **Стефанії Суботин** складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" **25.00 дол.** Родині висловлюємо наші глибокі співчуття. **Степан і Кляра Гарасимів — Ворм Мінерал Спрінгс, Фльоріда**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Татарської**, довголітньої референтки мистецтва при філіяльнійській окрузі, складаємо **25.00 дол.** на Запасний Фонд "Нашого Життя". **Окружна Управа Філядельфі**

У пам'ять моєї найдорожчої мами бл. п. **Ольги Фацевич**, складаю **15.00 дол.** на передплату "Нашого Життя" для Бабусі. **Марія Харина**

У пам'ять покійного **Михайла Чорнодольського** складаю **10.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". **Лідія Волосянська**

У світлу пам'ять бл. п. проф. **Михайла Чорнодольського**, чоловіка нашої довголітньої членки Клявдії Чорнодольської, складаємо **10.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Шановній родині висловлюємо глибоке співчуття. **Управа й членки 82-го Відділу СУА, Нью-Йорк**

У пам'ять бл. п. **Лукіяна Шавалєя**, чоловіка нашої членки Тереси Шавалєя, зложили на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" по **10.00 дол.:** 65-ий Відділ СУА Нью Бронсвік, Анна Хомут, Оля Городецька, Іванна Ратич, Марта Цимбаліста; по **5.00 дол.:** Дарія Оріховська, Ірена Старожитник, Наталія Головінська, Тамара Панкевич, Марія Слободян, Олена Папроцька, Стефа Старожитник; по **3.00 дол.:** Ярослава Букачевська, Евгенія Цісик; по **2.00 дол.:** Надія Рінник, Марія Гатала. **Разом: 95.00 дол.**

У пам'ять нашої довголітньої членки св. п. **Евгенії Шарко** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складають **20.00 дол.** **Членки 78-го Відділу СУА, Вашингтон, Д. К.**

У пам'ять матері Софії Лонишин бл. п. **Олени Яреми**, яка померла в Україні, на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" зложили: по **10.00 дол.:** 65-ий Відділ СУА, Нью Бронсвік; Софія Лонишин; по **5.00 дол.:** Марта Цимбаліста, Марія Слободян, Іванна Ратич; по **3.00 дол.:** Ярослава Букачевська; по **2.00 дол.:** Марія Гатала, Надія Рінник. **Разом: 42.00 дол.**

The members of UNWLA Branch 72 extend their sincere condolences to Joseph and Mary Lesawyer on the loss of his mother **Anna Lysohir**. In lieu of flowers, a donation of **100.00** is made to the Reserve Press Fund of Our Life Magazine "In memory of Anna Lysohir. Vichnaya Pamiat!"

ДАРУНКИ ДО КОЛЕКЦІЇ ФОТОГРАФІЙ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Яків Гніздовський — 36 світлин
"Думка" Український Хор в Нью-Йорку — 24 світлини
Богдана й Володимир Слижі — 3 світлини, одну платівку "Співайте разом з нами"
Богдана й Євген Титли — 4 світлини
о. прелат Йосиф Федорик — 3 світлини
О. Богатерець — 4 поштівки
Анна Бурчак — 1 світлину
о. Маріян Струк — 3 світлини
д-р Марія Кобринська — 2 мапи, 20 світлин
СУМА — Аскольд Лозинський — 7 світлин
Катерина Ляльо — 5 світлин, родовід
Ю. Міщенко — 1 світлину
Мирослав Колтунок — 12 світлин
Софія Соколиншин — 5 світлин
Евгенія Рубчак — 14 світлин
Катерина Юрина — 1 світлину
К. Курдиновська-Лаговська — Музичний архів Захарія Г. Курдиновського.
д-р Мирон Куропась — 11 світлин
Українська Православна Ліга в США — 1 світлину, журнал
Українська Католицька Церква св. Йосифа в Чікаго — 1 світлину
Українська Католицька Церква св. Володимира й Ольги в Чікаго — 8 світлин

Українська Католицька Церква св. Николая в Чікаго — 1 світлину
Валентина Перелаславець — 3 світлини
Рома Прийма-Богачевська — 8 світлин
"Прометей" Український Чоловічий Хор, Філядельфія — 1 світлину
Роксоляна Гарасимович — 1 світлину
Лідія Крушельницька — 3 світлини
Віра Кобаснюк-Шумейко — 4 світлини
Український Національний Музей в Чікаго — 1 світлину
бригадир генерал Микола Кравців — 1 світлину
Стефанія Гордіюк — 3 світлини
Марія Лаврук — 1 світлину
Ярослав Куровицький — 2 світлини
Юліян Бачинський — 2 світлини
Мирослав Лепкалюк — 1 світлину
Юрій Воскобийник — 2 світлини
Бібліотека Українського Культурного Центру, Української Православної Церкви в США, Савт Бавнд Брук — 16 світлин
Розалія Фенчинська — 64 світлин
Теодор Гриців — 5 світлин
Теодор В. Шумейко — Архів редактора Степана Шумейка
о. прелат Василь Федаш — 3 світлини
83-й Відділ СУА — 8 світлин з похоронів Блаженнішого Патріярха Йосифа Кардинала Сліпого

ДАРУНКИ ДО КРАМНИЧКИ

Зеновія Зарицька (103-й Відділ СУА) — 27 прикрас на ялинку
Доля Кушнір (99-ий Відділ СУА) — 12 подушечок
Іванна Бучак (99-ий Відділ СУА) — 4 подушечки, 2 закладки
Ярослава Оришкевич — 1 інкрустовану файку
Слава Геруляк — 2 картини
Галина Чорна — 50 поштівок — малюнок Ю. Чорного церква св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.
5-ий Відділ СУА (передала Павлина Будзоль)
Євдокія Барнич — 2 подушечки
Євдокія Климишин — 2 подушечки
Емілія Ониськів — 2 подушечки
Марія Тухменович — 2 подушечки
Неоніла Ферко — 5 подушечок
Марія І Юлія Бачинські — 1 гуцульський ліжник, 2 вишивані сорочки (купони), 1 вишивану скатерть, 1 вишивану доріжку
Євфрозина Дітель — 4 подушечки
Катерина Коць (71-ий Відділ СУА) — 4 подушечки
Емілія Воляник (33-ий Відділ СУА) — 4 подушечки, 1 закладку
Евгенія Рубчак (71-ий Відділ СУА) — 2 вишиті краватки, 1 крайку, 2 подушечки
63-й Відділ СУА:
Марія Вижницька — 1 подушечку
Нуся Рак — 1 подушечку
Марія Луцик — 1 подушечку, 1 закладку
Ляля Кекіш — 1 закладку
Наталка Дума — 1 закладку
Надя Кулинич — 2 подушечки
Ірена Михалюк — 1 вишивану подушку
Оксана Щур — 30 карток, 1 книжку
Ольга Рудакевич — 50 карток "Квочка коло кіпочка"

Марія Крамарчук — 7 подушечок, 2 закладки
5-ий Відділ СУА:
Павлина Будзоль — 2 подушечки, 1 серветку
Євдокія Барнич — 3 серветки, 3 закладки
Емелія Бурзінська — 2 подушечки
Текля Гринчук — 5 серветок, 1 подушечка
Текля Кушнір — 1 подушка низинкою, 2 подушечки, 2 закладки
Євдокія Климишин — 1 подушечку, 1 закладку, 1 писанку, 1 книжку до бібліотеки
Катерина Сосновська — 1 серветку
Неоніла Ферко — 1 серветку
Марія Тухлинович — 1 доріжку
5-ий Відділ СУА — 1 "Книгу Українських вишивок" Оксани Мошинської
56-ий Відділ СУА:
Ірина Грушкевич — 4 подушечки
Надія Григорчук — 1 гердан
Нуся Крохмалюк — 1 серветку
Анна Наконечка — 1 серветку
Софія Шумило — 2 серветки
Александра Лятишевська — 3 серветки, 1 інкрустовані коралі
63-й Відділ СУА:
Оля Гриньків — 1 свічник — кераміка
Тереса Сливка — 1 підставка на серветки
Теодозія Блажкевич — 6 серветок, 4 подушечки
Вася Гординська — 1 серветку
д-р Валентина Савчук — 1 закладку
Іванна Кошів — 2 доріжки
Олена Шиприкєвич — 1 вишивану подушку

ДАРУНКИ ДО БІБЛІОТЕКИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Українська Католицька церква св. Михаїла в Нью Гейвен — 1 книжку
Олександр Ківюк — 2 книжки
Іванна Гавранек — 4 шитки взорів, 1 книжку
Н.Т.Ш. — 1 книжку
Українське видавництво в Англії — 1 книжку
Таня Онещук — 1 книжку
д-р К. Рогозинський — 5 книжок
А. Тесарович — 1 книжку, 5 журналів
Українська Православна церква св. Івана, Джансон Сіті — 1 книжку
Н. Михалєвич — 2 книжки
Школа Бандури — 6 журналів

Євдокія Климишин — 1 книжку
Ольга Трачук — 1 книжку
Марія І Петро Королишини — 4 книжки
Апостольська Екзархія, (Мельборн, Австралія) — 1 книжку
Тит Геврик — 1 книжку
Христина Прокоп — 3 книжки
Михайло Павель (в пам'ять батька Володимира Павелка) — 9 книжок
Іван Костюк — 1 журнал
Мирон Сурмач — 1 книжку
Щиро дякуємо

Продовження списку "ДАРУНКИ ДЛЯ УМ" з ч. 3-4.

Панковська, Марія, Гренич, Конн.: решето, 1900-ті роки, село Кіденці,
Пестик, Рудольф, Ст. Петербург, Флорида: 2 мужеські пояси з Чернівець.
Плешкевич, Дора, Чікаго, Ілл.: дерев'яна касета з 1932 року, виготовлена учнем промислової школи в Яворові (не різьблена).
Полянська, Юлія: скатерть зі Зборівського повіту, село Богутин.
Пуйо, Іван, Нью-Йорк, Н.Й.: 11 фрагментів взірців, вишиваний рушник, 2 вишивані мужеські сорочки, 8 вишиваних жіночих сорочок. Все з села Майдан, пов. Міжгір'я. Також мініатюрна церква з сірників.
Рогозинський, д-р Климентій, Нью-Йорк, Н.Й.: вишиваний рушник з Радехівщини, 3 (три) жіночі вишивані сорочки зі Закарпаття, 1 мужеська сорочка зі Закарпаття, частина рушника з Буковини, вишивана серветка, 45 фрагментів, взірців з жіночих і мужеських сорочок із Закарпаття.
Савицька, Марія, Нью-Йорк, Н.Й.: 2 вишивані рушники з 1890 років з Полтавщини.
Савчак, М.: доріжка-скатерть з льняного полотна з перетиканним узором з Уманя.

Салук, Ірина, Парма, Огайо: пояс з Покуття.
Секрета, Степан, Нью-Йорк, Н. Й.: приладдя для різьблення та випалювання.
Ткачук, Дмитро, Філядельфія, Па.: голова Гуцульського т-ва "Черемош" — гуцульські гачі, сучасні.
Ткачук, Ірина, Нью-Йорк, Н.Й.: кептар "цурканка" з 1910 року з Буковини, село Зеленева коло Вашківців.
Ткачук-Сакала, Люба, Йонкерс, Н.Й.: 3 (три) писанки власної роботи.
Український Конгресовий Комітет, Нью-Йорк, Н.Й.: книжка Дмитра Яворницького "Із Української Старини", С.-Петербург, 1900.
Федорак, А., Бофало, Н.Й.: вишивана блузка, костюм з білого полотна, фрагмент чиноватого полотна, верета з Тернопільщини.
Фіца, Іван, Бірлінгтон, Вісконсин: однострій гетьманської організації в Америці (передала Іванна Городиська).
Хуміловська, Ірина, Скенектеді, Н.Й.: 3 (три) вишивані рушники з 1920 років, 7 банкнотів (української, австрійської, польської та російської держав).
Сердечно дякую,
Марія Шуст,
директор

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

У світлу пам'ять чоловіка бл.п. **Богдана Берези** зложила **50.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку **Марія Береза**.

У світлу пам'ять покійної **Мирослави Бойчук**, довголітньої членки й вчительки садочка при 43-ім Відділі СУА, членки складають на Український Музей в Нью-Йорку: по **10.00 дол.** — **Анна Богачевська**, **Ірена Гаврилів**, **Лукія Гриців**, **Христя Дольницька**, **Марія Куземська**, **Анна Максимович**, **Оксана Поритко**, **Марія Татарська**, **Іванна Федорів**, **Людмила Чайківська**; по **5.00 дол.** — **Оксана Гораецька**, **Марія Данилів**, **Евгеія Капій**, **Теодора Кузьмович**, **Емілія Михалевська**, **Наталія Пуйда**, **Анна Олійник**, **Надія Оранська**, **Ірена Райнер**, **Стефанія Ракоча**, **Іванна Субтельна**, **Марія Угорчак**. **Разом 160.00 дол.**

Замість квітів на могили моїх рідних і дорогих осіб складаю **20.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. **Ольга Варелл**.

Замість квітів в пам'ять бл. п. **Ірени Гошовської** зложили на Український Музей: **20.00 дол.** — **Данна Чехович**; по **10.00 дол.** — **Лідія Крушельницька**, **Стефанія Крушельницька**, **Татіяна Богачевська**, **Мирон Запліський**; по **5.00 дол.** — **Евгенія Корчинська**, **Володимира Івануса**. **Разом 70.00 дол.**

У світлу пам'ять бл. п. **Ірени Припльсь-Гошовської** складаю **30.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку **Євгенія Курилович-Чапельська**.

Замість квітів в пам'ять бл. п. **Ірени Гошовської** складаю **20.00 дол.** на Український Музей. **Зенон і Люба Ціховляс**.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ірени Гошовської** складаю на Український Музей в Нью-Йорку **20.00 дол.** **Ярослава Яросевич**.

Замість квітів на свіжу могилу моєї добродійки бл. п. **Ірини з Припльсь-Гошовської** складаю **15.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. Нехай з Богом спочиває! **Оксана І. Щурова**.

У світлу пам'ять моїх дорогих батьків бл. п. **Івана і Станислави Гребеняк** та брата бл. п. **Романа** складаю пожертву на Будівельний Фонд Українського Музею в сумі **250.00 дол.** д-р **Ірена Гребеняк**.

В пам'ять мами бл. п. **Марії Гриценко** і мужа бл. п. д-ра **Олександра Саноцького** складаю на Будівельний Фонд Українського Музею **100.00 дол.** **Емілія Саноцька**.

В пам'ять бл. п. **Богдана Зориха** і бл. п. **Михайла Бардина** складають **100.00 дол.** на Український Музей. **Роман і Анна Байляк**.

В пам'ять мого дорогого й незабутнього брата бл. п. **Василя**, що відійшов у Вічність 30-го жовтня 1984 року в місті **Бережанах**, Україна, на 81 році свого трудолюбивого життя, складаю на потреби Українського Музею в Нью-Йорку **100.00 дол.** **Михайло Клецор з родиною**.

У світлу пам'ять мого тестя сл. п. **Василя Коця** жертвую **50.00 дол.** на Український Музей. **Син Маріян Коць**.

У світлу пам'ять бл. п. **Олександра Крашка** складаю **20.00 дол.** на Український Музей. **Роза Крашко**.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Теодора Лешка** зложили на Український Музей в Нью-Йорку: по **50.00 дол.** — **Стефанія Лешко з родиною**, д-р **Ігор Воевідка**; по **25.00 дол.** — **Наталка Погребінська**, **Стефанія Штинда**; по **20.00 дол.** — подружжя **Німиловичі**, подружжя **Губері**, по **15.00 дол.** — **А. Маргосян**, **Віра Шуль**.

У світлу пам'ять **Лу Ліневич** дружини нашого дорогого приятеля **Олександра** складаємо **100.00 дол.** на Український Музей. **Теодора і Александра Бакочич**.

Замість квітів на могилу бл. п. **Лу Ліневича (Сталкер-Пінта)** під час похорону й після, зложили на Український Музей в Нью-Йорку **100.00 дол.** — муж **Олександр** і діти; по **20.00 дол.** — под. **С. Максимюки** і **В. Захвалінська**, под. **М. Виннички**; по **10.00 дол.** — под. **Іван Батико**, **Анна Стефаняк**, под. **Віктор Стони**. **Разом 170.00 дол.**

У світлу пам'ять мами бл.п. **Віри Мицак** зложив на Український Музей в Нью-Йорку **500.00 дол.** **Юрій Мицак**.

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Івана Одежинського** зложили по **5.00 дол.:** **Галина Гаврилук**, **Галина Білик**, **Катерина Коць**. **Разом 15.00 дол.**

У світлу пам'ять брата бл.п. **Володимира Павелька** складає **100.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею. **Розалія Фенчинська**.

В незабутню пам'ять **Володимири Падох**, організаторка Союзу Українок, працівниця для Бога та свого поневоленого народу на рідних землях та в чужині, вірної моєї приятельки, складаю на її пам'ять **100.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. **Анна Ф. Гіна з мужем Григорієм** і з дітьми **Ярославом, Ромою і Любою**.

Замість квітів в пам'ять бл. п. **Марії Анни Паркгурст** і бл. п. **Володимира Павелька** згідно з бажанням їх сестри **Розалії Фенчинської** зложили на Будівельний Фонд Українського Музею **55.00 дол.** **Працівники Українського Музею**.

Замість квітів в пам'ять бл. п. **Романа Скоробагатого** зложила на Український Музей в Нью-Йорку **50.00 дол.** **Наталія Крупська**.

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Романа Скоробагатого** жертвую **25.00 дол.** на Український Музей. Родині Покійного висловлюю моє щире співчуття. **Люба Мриглоцька**.

Замість квітів в пам'ять бл.п. **Р. Скоробагатого** складають **25.00 дол.** на Український Музей. **Володимир і Софія Патрило**

Замість квітів в пам'ять бл.п. **Катерини Прончак Стельмах**, яка відійшла у Вічність 17-го січня 1985 р., зложили на Український Музей в Нью-Йорку **100.00 дол.** д-р **Володимир і Аркадія Петришин**.

У світлу пам'ять інж. **Евгена Сумика** на Український Музей зложили: **100.00 дол.** — Софія і д-р Карло Цайнінгери; по **25.00 дол.** — Ірена і Михайло Морози, Дарія Кмицекевич, Марта і Богдан Цимбалісті; по **20.00 дол.** — Юлія і Володимир Безсоніви, Марія Вольф; **10.00 дол.** — О. Германюк

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

по **1000.00 дол.** — Володимир і Анна Рак, Юліян і Марія Бачинські, Теодосій і Ольга Зазуля

800.00 дол. — Н.Н.

100.00 дол. — Стефанія Залітач

по **50.00 дол.** — Валентина Чудовська, Михайло Гарасимів

25.00 дол. — Роман і Анна Сокольські

20.00 дол. — Марія Дигдалевич

В пам'ять незабутнього мого мужа, бл.п. інж. **Романа Воробкевича** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку складаю **100.00 дол.** **Александра Воробкевич**.

Замість квітів на могилу св. п. **Евгенії Гнатківської** приятелі сина покійної Володимира Гнатківського зложили **25.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею. **Марійка і Роман Гавриляки**.

В першу річницю смерті нашої дорогої сестри інж. **Орисі Колтунюк**, на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку складаємо **100.00 дол.** — **Оксана Рак і Марта Ярош**.

Впам'ять померлих бл.п. **Івана Оленського і Остапа Кузика** складаємо **50.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею. **Богдан і Ірина Чайківські**.

В третю річницю смерті мого мужа бл.п. **Івана Сквіртнянського** складаю **1000.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку. **Юлія Сквіртянська**.

Замість квітів на могилу моєї шкільної товаришки **Марії (Цибик) Фарлон** зложили **25.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку, складаючи Родині наші співчуття. **Оля і Ярослав Городецькі**.

1,000.00 дол. — Н. Н.

600.00 дол. — Олександр і Оксана Тишовницький доповнене Зікорк Корпорацією

по **500.00 дол.** — Люба Палашевська, Олег і Христина Декайло

250.00 дол. — Кредитівка "Самопоміч", Джерзі Ситі, Н. Дж. **150.00 дол.** — Любомир Зобнів

по **100.00 дол.** — Наталія і Володимир Клапішак, Роман і Корнелія Соболю, Галина Назар, Мирон і Іванка Бучак, д-р Ірина Гребеняк, 64-ий Відділ СУА, Кредитівка СУМА, Йонкерс, Н. Й., Христина і Юрій Навроцькі

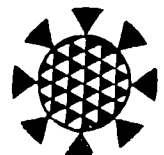
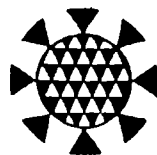
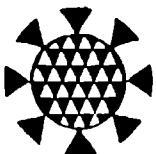
по **50.00 дол.** — д-р Олекса і Мирослава Цибрівські, Ярослав і Дося Кушнір

25.00 дол. — Іван і Надія Мандзій

15.00 дол. — Галина Шембель

по **10.00 дол.** — Богданна Бережанська, Марія Бойчук, Михайло Герец, Ольга Гнатишак, Оріся Калька, Іванка Цьолко, Андрій Поліщук, Микола і Марія Філь, Ольга і Теодор Ракочі, Любомира Мокий.

З нагоди **25-ліття** вінчання **Мирона і Ольги Гнатейко**, родина та приятелі зложили **370.00 дол.** на Будівельний Фонд Українського Музею. Зложили: Мирослав і Ніна Бих, Богдан і Аня Бойчук, Богдан і Ліда Гайдучок, Євгеній і Наталія Змий, Тарас і Ольга Гунчак, Ярослав і Віра Криштальські, Григорій і Ірина Кузьма, Юліян і Ірина Охримович, Володимир і Аркадія Пертришин, Богдан і Марія Полянські, Зенон і Віра Салевич, Юрій і Оксана Стеранка, Богдан і Галина Титла, Маркіян і Наталія Титла, Ярослав і Таїса Турянські, Богдан і Ірина Чайківські.

Посмертні згадки

Анна Микитка-Галушка
*1877-+28. I. 85

Ділимося з членством Союзу Українок Америки сумною вісткою, що 28-го січня 1985 р. відійшла у Вічність членка 17-го Відділу СУА в Маямі — **Анна Микитка-Галушка**, уроджена Зілінська. Покійна народилася в селі Заланів, Рогатинського повіту та прожила 88 років.

Молоденька Анна приїхала з чоловіком Стахом Микиткою до Америки в 1911 р. Подружжя замешкало в Джерзі Ситі, де Покійна розпочала своє активне громадське життя. Вона належала до 22-го Відділу СУА та до Сестрицтва Пречистої Діви Марії, всюди допомагала та жертвувала на різні громадські й церковні цілі.

У 1946 р. переїхала Покійна до Маямі, Флоріда де стала членкою місцевого 17-го Відділу СУА. З чоловіком Петром Галушкою належала також до Українського Американського Клубу.

Скромна, спокійна, з лагідною усмішкою на устах, бувала на всіх імпрезах. Коли недуга вже дошкулювала, давала пожертви та й оправдувалась, що може наступним разом сама щось зробити.

Поховали Покійну на цвинтарі Флеглер, де поховані три члени її родини: мати Марія, чоловік Петро та синова Марія Луїза. Прощали її від відділу СУА голова Ірина Ракуш, від Сестрицтва — Джін Кочкодан а від громади — Марія Венгльовська. Залишила в смутку єдиного сина Івана.

Спи спокійно, дорога сестро союзянку. Нехай прибрана американська земля буде Тобі легкою!

Соня Микитка

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.

Адреса: 108 SECOND Ave., New York, N. Y. 10003

Марія Бережанська
*11.XII.84

Ділимося сумною вісткою, що 11-го грудня 1984 року упокоїлася членка 26-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб, світлої пам'яті **Марія Бережанська**.

Покійна Марія, уроджена Войчи-

шин народилася в селі Перегної, повіт Перемишляни. До Америки приїхала в 1921 році й тут вийшла заміж за Стефана Бережанського, який упокоївся кілька років тому. Марія належала довгі роки до 26-го Відділу та була його головою кілька років. Також була прапорницею і належала до підприємчого комітету. Покійна була активна в Сестрицтві при церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії.

Членки обох організацій з прапорами й відзнаками відпровалили Покійну до церкви, а після на вічний спочинок на цвинтар. Голова 26-го Відділу, Катерина Кобаса прощала Покійну, згадавши її працюючість і ввічливість.

Покійна залишила в смутку дочку Анну з мужем, сина Євгена з дружиною, 2 внуки й 2 внучки.

Спи спокійно дорога союзянку й нехай американська земля буде Тобі легкою!

Управа й членки 26-го Відділу

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$15.00, half year \$8.00, single copy \$1.50.

COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 15.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 15.00 дол. піврічна 8.00 дол. Поодинокое число 1.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валюті, в сумі яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011

©Copyright 1983 Ukrainian Women's League of America, Inc.

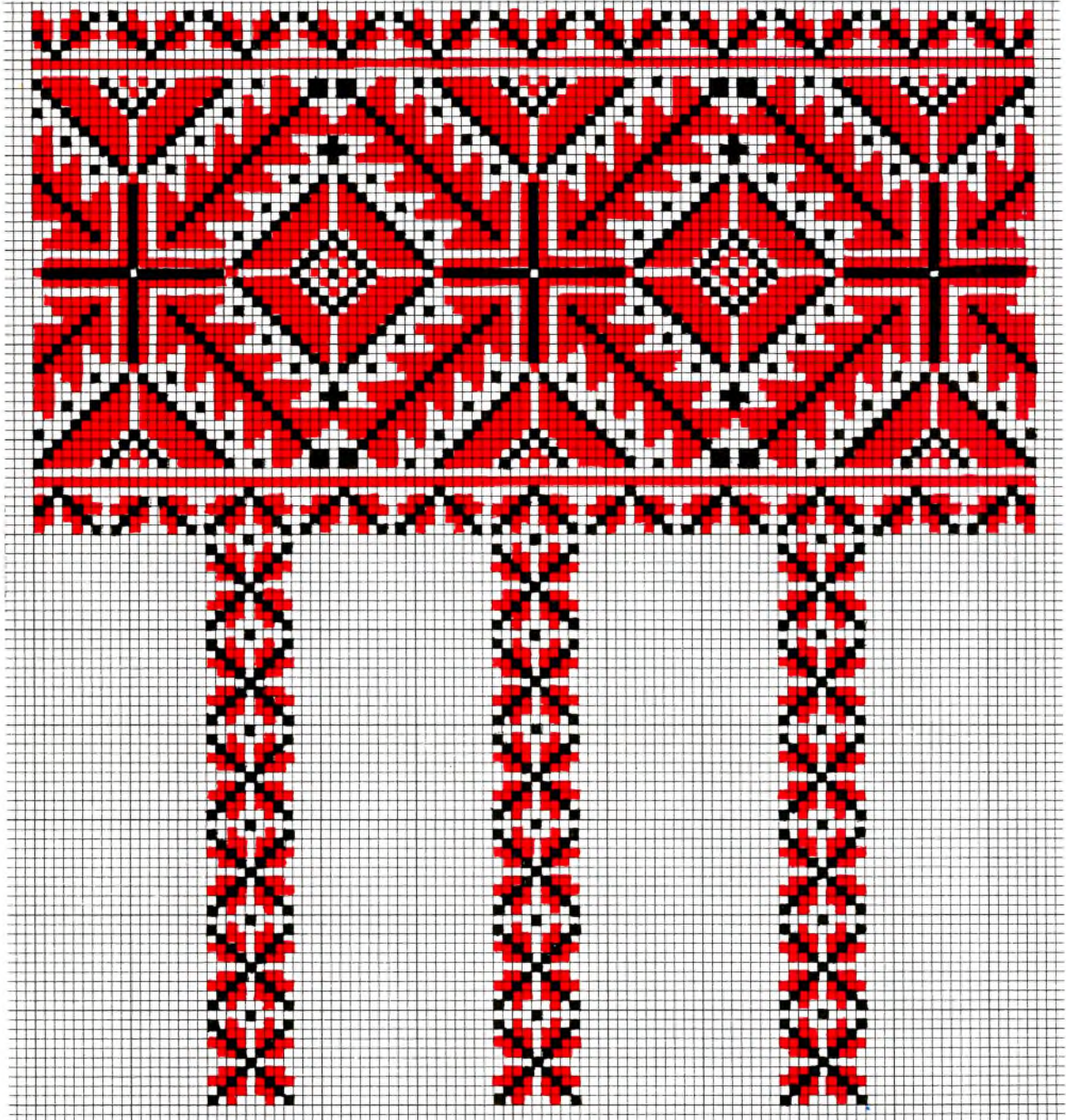
"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y and at additional mailing offices" (USPS 414-660)

108 Second Ave. New York, N.Y. 10003

ADDRESS CORRECTION REQUESTED

ISSN 0740-0225

INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBERING

Композиція рукава жіночої блузки. Волинський взір з околиць Луцька. Початок XX ст. Український Музей в Нью-Йорку. Вишивати чорними та вишневими нитками Д.М.Ц. ч. 498. (Продовжити взір відповідно до ширини рукава). Рисувала Ольга Трачук.

Design for the sleeve of a woman's blouse based on a Volynian pattern from the area of Lutsk (beginning of the 20th cent.) In the collection of the Ukrainian Museum in New York. Embroider with black and red (D.M.C. 498) thread. (Continue the pattern to fit the width of the sleeve). Pattern copied by Olga Tratchuk.